

ရော်ညီညီ (နေပြည်တော်)

လွတ်မြောက်ပါတော့သူနယ်မြေ

ဝတ္ထုလတ်စုစည်း : မူ

မြတ်နိုးဖွယ် ပွင့်သစ်များသို့

ကျွန်မရဲ့ အမြင်အာရုံမှာ အပိုင်းလေးက ချာချာလည်နေပါတယ်။ သူ့ကို ကြည့်နေရင်း ခေါင်းတွေလည်း ရိပ်ရိပ်မူးလို့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အကြည့်ကို မရွှေ့ဖယ်မိဘဲ ဇွဲနဘဲကြီးကြီးနဲ့ အာရုံစိုက်မိနေဆဲပါ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဆက်ဖက်ဖို့ စောင့်စားနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်မီခြင်းကြီးစွာနဲ့ ဖုန်းပေါ်မှာ။ ရေးတဲ့သူကလည်း ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိလှတယ်။ အပိုင်းဘယ်လောက်ကို ဘယ်အချိန်မှာ တင်ပါ့မယ်ဆိုပြီး ကြော်ညာဝင်လိုက်သေး။ သူ့ဝေါလ်ပေါ်မှာ “လိုက်” လုပ်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီး ရှိသလို မှတ်ချက် ရေးတဲ့ သူတွေကလည်း အများသား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မှတ်မှတ်ရရ ဘာမှ ဝင်မရေးဖြစ်သေး။ နောက်တော့ သူ့ဝတ္ထုက အရှိန်တော်တော်တက်လာချိန်။ မှတ်မှတ်ရရ လိုင်းက တစ်နေကုန်လောက်မတက်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တိုင်း အပိုင်းလေးက လည်လို့တောင် မမြင်ရ။ ညကြီးမင်းကြီး တရေးနိုးလည်း အနေနိုင် မထိုင်နိုင် ထပြီး ဖွင့်ကြည့်မိတဲ့အထိ။ ဝတ္ထုကလေးတက်လာတော့ လိုင်းကလေးမိလို့ ဖတ်ထားမှဆိုပြီး အိပ်ချင်စိတ် ပျောက်ပျက်သည်အထိ ဖက်ရမျှော်ရ။ ကျွန်မကို အတော်လေး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု ဆရာဇော်ညီညီရဲ့ ‘လွတ်မြောက်ပါတော့ သူနယ်မြေ’ ဖြစ်ပါတယ်။

လူတော်တော်များများက သိပ်တန်ဖိုးထားကြတဲ့ နတ်ကတော် မိန်းမလျာ လူတန်းစားရဲ့ သဘာဝကို သူက ကျွန်မဆိုတဲ့ နာမ်စားကို သုံးပြီး ‘မူယာပို’ ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်နေရာက ရေးတဲ့ဝတ္ထုပါ။ စဖတ်တော့ အချစ်ဝတ္ထုလို့ ထင်မိတာ။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ...။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဝတ္ထုအကြောင်းကို ဆက်မရေးသင့်ဘူးလို့

ထင်ပါတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကို အားနာလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရေးချင်သေးတာက စာရေးသူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မရေးခင် အားထုတ်မှုကိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူက ပြောတယ်။ သူ့မှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်တဲ့။ သူ့ကို ရင်ဖွင့်တဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူက ပြောသမျှတွေကို နားထောင်ရပြီဆိုရင် ရင်နဲ့အမျှ ထိရှခံစားရတော့တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီ အကြောင်းကို သေသေချာချာသိအောင် စေ့စ့စပ်စပ် လေ့လာစုံစမ်းတော့တယ်တဲ့။ ပြီးရင် ရေးဖြစ်ရောတဲ့။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ဇာတ်ကောင်တွေ သဘာဝကျပြီး ရှင်သန်နေတာ ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မတွေးပါတယ်။ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြီး သတိပြုမိတာက သူရွေးချယ်တဲ့ ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ သူ့လို ပထမ နာမ်စား ‘ကျွန်မ’ ကို ရဲရဲရင့်ရင့် ယူပြီးရေးတဲ့ အရေးအသား။ အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ မတူတဲ့ ခြားနားမှုပါပဲ။ ကျွန်မ ရေးခဲ့သမျှတွေထဲမှာ သူ့လို ပထမနာမ်စားသုံးပြီး ရေးဖြစ်တာ အလွန်ရှားပါတယ်။ စာရေးသက်နုစဉ်ကဆို ‘ကျွန်မ’နဲ့ရေးရင် ဒီလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စာရေးဆရာမကိုယ်တိုင် ဖြစ်ခဲ့တာလို့ ဖတ်တဲ့လူတွေက ထင်တော့မှာပဲ။ လို့ အတွေးခေါင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခုလိုအချိန်ကျမှ ဒီအတွေးမျိုးတွေ ပျောက်ပြီး စာတစ်ပုဒ်ရဲ့ ရသအတိမ်အနက်ကိုပဲ တွေးတတ်ခဲ့တာပါ။ သူကတော့ ရဲရဲရင့်ရင့် ရေးတယ်။ ရွေးချယ်မိခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာအပေါ်မှာ စာဖတ်သူ အကြိုက်တွေ့မယ်ဖြစ်၊ မတွေ့မည် ဖြစ်စေ သူတင်ပြပုံက ရှင်းလင်းပြတ်သားနေတာကြောင့် သူ့ဇာတ်အိမ်တွေဟာ ခိုင်မာနေလေ့ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ သုံးသပ်ပါတယ်။

သူက ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ ‘ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ အသုံးအနှုန်းရိုင်းပြတာ ရှိရင် ပြောပါနော်’ တဲ့။ ဒီနေ့လူငယ်လေးတွေ ပြောဆိုနေထိုင်ကြတဲ့ သဘာဝကို သူ့ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဥပမာ ‘ပန်းစီးချင်းတို့၏ သခင်’ ဆိုရင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ယောကျျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့

အချစ် ...။ သဘောထားကြီးကြတယ်လို့ ပြောရမလား ကျွန်မတော့
သိပ်နားမလည်ဘူး။ `ဒါ .... အပြင်မှာ တကယ်ရှိတယ် ဆရာမ` လို့ သူက
ဆိုပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာအပြင်မှာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ရေးခဲ့ကြတာပါပဲ။
တယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူရေးသမျှ ကျွန်မ ဖတ်ရသလောက်ကတော့ စာကို
ပေါ့ပေါ့တန်တန် မရေးဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒီအတွက် ကျွန်မ ဆရာဇော်ညီညီကို
ကြိုဆိုမိပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက သူရွေးချယ်ထားတဲ့ဇာတ်လမ်းပေါ်မှာ သူရဲ့
တာဝန်ယူတတ်မှုကို ကျွန်မချစ်ခင်လေးစားမိတဲ့အကြောင်းလေးကို
သိစေချင်ပါတယ်။ `အရိပ်မဲ့ လိပ်ပြာ` လို့ ဝတ္ထုမျိုးမှာပါ။ ကျွန်မတို့ အလှမ်းမမီတဲ့
လူမှုရေးအရှုပ်အထွေးတွေ များမှများပါလား။ အဲဒီ လောကအကြောင်းကို သူက
ရေးပြန်တယ်။ တင်ပြပုံက စာဖတ်သူပေးမှာထားတဲ့ သူ့စေတနာနဲ့
စာပေပေါ်မှာထားတဲ့ သူရဲ့ သစ္စာတရားကို ထင်ထင်ရှားရှား၊
တွေ့မြင်ခွင့်ရလိုက်တာပါပဲ။ ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာဇော်ညီညီ။

ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မနဲက လူငယ်များ လုံးလားထွေးထားပါ။
အတွေးအခေါ်အယူအဆ တူကြတာတွေ ရှိသလို မတူတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။
ညှိလို့ရပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်ကြရတာ များပါတယ်။ ဒါ
ဘာကြောင့်လဲ။ တွေးကြည့်မိတဲ့အခါမှာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလောက်အောင်
တစ်ဦးကို တစ်ဦး ယုံကြည်ကြလို့ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်ပါတယ်။ ကျွန်မက
မျိုးဆက်သစ်များကို အလေးထား လေးစားယုံကြည်တတ်ပြီး လူငယ်များကလည်း
ကျွန်မရဲ့ စေတနာကို အစဉ်အမြဲ အသိအမှတ်ပြုကြတာကို ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းစွာ
ခံယူခဲ့ရပါတယ်။ ခုဆိုရင် အဝိုင်းလေးလည်နေတဲ့ ဖုန်းကလေးပေါ်မှာ ကျွန်မနဲ့
လူငယ်စာချစ်သူများ တွေ့ခွင့်ရနေပါပြီ။ လူချင်းမတွေ့ဖူးကြပေမယ့်
စာချင်းတွေ့နိုင်ကြပါပြီ။ ဒါကို ကျွန်မကတော့ တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးကပေးတဲ့
လက်ဆောင်မွန်ထဲက တစ်ခုလို့ပဲ ဆိုချင်ပါတယ်။ အပြုသဘောကို ဆောင်တဲ့

ခံယူမှုနဲ့ မိမိကိုယ်ကို လေးစားဖွယ်ကောင်းအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်ခေတ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာပဲမို့ စာပေကို လေးလေးစားစားအလေးထားတဲ့ လူငယ်တိုင်းဟာ အမှားနည်းမှာ အသေအချာပါပဲ။ စစ်မှန်တဲ့ ရသစာပေဟာ လူတိုင်းရဲ့ နှလုံးသားကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စေတယ် မဟုတ်ပါလားရှင်။

စာရေးသူတစ်ယောက်ဟာ အမျိုးသမီးဖြစ်စေ၊ အမျိုးသားပဲ ဖြစ်စေ ကိုယ်ရေးတဲ့ စာပေါ်မှာ သမာသမတ်ကျကျ လက်ခံတွေးခေါ်နိုင်မှ ရေးတဲ့စာဟာ အခွန်ရှည် တည်မြဲမယ်လို့ ဖတ်မှတ်နာယူဖူးပါတယ်။ `ကျားတို့ရဲ့ မာယာ' မှာတော့ တစ်ဘဝမှာ အချစ်နှစ်ချစ်ရှာတဲ့ ယောကျ်ားကြောင့် ဗျာများရတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ သောကကို ဖတ်ရပါတယ်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်ရေးတဲ့ အမျိုးသမီးတို့ရဲ့ တငွေငွေလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ရင်တွင်းမီးကို ဖွဲ့ထားတာပါ။

နောက်တစ်ပုဒ်ကတော့ `ပါတော်မူ နှလုံးသား'။ အချစ်အပေါ်မှာ ခံယူထားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ခံယူချက်လား။ အတွေးလား။ တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလား ကျွန်မ မသိ။ ဒါပေမယ့် ရသဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်ပဲ ခံစားဖတ်ကြည့်ချင်တာကြောင့် ဘာမှ ထပ်မမေပးဘဲ တမင်လွှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ဘယ်အကြောင်းအရာကိုပဲရေးရေး ပေါ့ပေါ့တန်တန် မရေးတဲ့ ဆရာဇော်ညီညီရဲ့ အားထုတ်မှုပါပဲ။ ဒီလိုမျိုးဆက်သစ်တွေကို ကျွန်မ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုပါတယ်။

သူတို့ရေးတဲ့ခေတ်နဲ့ ကျွန်မတို့ရေးတဲ့ခေတ်က အတော်လေး ကွာခြားတယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ စာရေးတော့ အယ်ဒီတာစားပွဲကို အကြောင်းအရာ အခက်အခဲမျိုးစုံနဲ့ ကျော်ဖြတ်ကြရပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်မှာပါခွင့်ရဖို့ အချိန်တော်ကိုလည်း စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ခဲ့ရပါတယ်။ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်ပြောချင်တာတွေကို လိုင်းပေါ်မှာ ပြောနိုင်ကြပါပြီ။ ကိုယ့်ပရိသတ်နဲ့ကကိုယ် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ပြီး အပြန်အလှန် စကားပြောနိုင်ကြပါပြီ။

စာအုပ်ဖြစ်ချင်ပြန်ရင်လည်း အလွယ်တကူ ဖြစ်နိုင်ပြန်ပါရော။ ကျွန်မတို့တုန်းက စာတစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ ငွေတတ်နိုင်တယ်ထား။ စိစစ်ရေးဆိုတာကြီးကို ဖြတ်ရပါသေးတယ်။ ကိုယ်က ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ရေးပေမဲ့ အတွေးခေါင်ပြီး ငွေမင်သတ်ခံရ၊ အဆုတ်ခံရ၊ ခံစားမှုအကြမ်းဖတ်ခြင်းလို့ ပြောရမလား။ နှလုံးသား ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းလို့ ပြောရမလား ...၊ ရူးကြောင်မူးကြောင်ဝါဒလို့ ပြောရမလား ...။ ရင်နဲ့ရင်းပြီး စာရေးနေသူတွေအတွက် တော်တော်လေးကို ခံပြင်းစရာကောင်းလှတဲ့ မတရား အဆီးအတားကြီးကို ကျော်လွှားရသေးတာပေါ့။

ဒီကနေ့ စာရေးသူ လူငယ်များကတော့ အဲဒီ အမှောင်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ကိုယ့်စာလေးတွေကို အမှတ်တရစာအုပ်ကလေးအဖြစ် အလွယ်တကူ ဖန်တီးနိုင်ကြပါပြီ။ လူတွေ စာဖတ်အားနည်းလာတယ်လို့ ပြောသံတွေ သောသောညံနေတဲ့ကြားကပဲ လူငယ်လေးတွေရဲ့ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲလေးတွေ လုပ်ကြ၊ရေးကြ၊ စာအုပ်အသစ်တွေ ထွက်လာကြနဲ့ ကျွန်မဆို သူတို့လေးတွေ စာအုပ်ထွက်တယ်ကြားရင် ပြေးဝယ်ရတာ နဲ့ ဝယ်ရတဲ့ လဆက်နေတာပါ။ သူတို့ရေးသမျှလေးတွေလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး မတူတဲ့ အလှတရားကိုယ်စီနဲ့ ဖတ်လို့ မငြိမ်းပါဘူး။ သူတို့က အကောင်းကြိုက်တတ်ကြပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အကောင်းတွေ ဖန်တီးနိုင်တာပဲလို့ တွေးမိပါရဲ့။

ဆက်ပြီးတွေးတောမိတာလေးက ဖန်တီးမှုနဲ့ အောင်မြင်မှုနဲ့ အကျိုးဆက်ပါ။ အောင်မြင်မှုကို အဓိကထားသူကတော့ ရတဲ့အောင်မြင်မှုနဲ့တင် ကျေနပ်ရင်း ကာလတိုအတွင်းမှာ အပြီးငြိမ်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဖန်တီးမှုကိုမှ မွေ့မျှော်နေသူကတော့ အဆုံးမရှိ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖန်တီးနေဦးမှာပါပဲ။ ဆရာဇော်ညီညီကိုတော့ ဖန်တီးမှုမှာ မွေ့ပျော်သူလို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။ စာကောင်းပေမွန်များ အဆက်မပြတ် ဖန်တီးရေးသားရင်း စာပေတောမှာ မမောမပန်း လျှောက်လှမ်း နိုင်ပါစေ ... ။

ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့)

*

ထုတ်ဝေသူ၏ ရင်တွင်းစကားနှင့် ကျေးဇူးတင်လွှာ

စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံး မင်္ဂလာပါ။ ဒီစာအုပ်လေးမှာ

အမှာစာရေးဖို့အတွက် စဉ်းစားလိုက်တော့ စာအုပ်လေးထုတ်ဖြစ်သွားပုံကို ဦးစွာပထမ သတိရလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မက စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသူတစ်ဦးမို့ စာတွေဖတ်ပါတယ်။ စာတွေကိုလည်း ရေးနေသူတစ်ဦးပါ။ တော်တော်များများက မေးကြပါတယ်။ ကိုယ့်စာအုပ်ကို အရင်မထုတ်ပဲ ဘာလို့ သူများစာအုပ်ကို အရင်ထုတ်ပေးတာလဲ။ လူငယ်စာရေးဆရာအသစ် တစ်ဦးကို ဒီလိုထုတ်တာ ရှုံးဖို့များကြောင်း၊ နာမည်ရပြီး သူများနဲ့တွဲပြီး စုပေါင်းစာအုပ်မျိုး ထုတ်ဝေခြင်းမှာ ပိုပြီးသင့်တော်ကြောင်း အမျိုးမျိုး အကြံပြုကြပါတယ်။ စေတနာနဲ့ အကြံပေးကြတဲ့ စေတနာစကား အားလုံးကို ဒီစာမျက်နှာလေးမှ လေးလေးစားစား တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မစာအုပ်ထုတ်ခြင်းမှာ အကျိုးအမြတ်အတွက်ချည်း မဟုတ်ပါ။ လက်ရှိစာအုပ်ဈေးကွက်ဆိုတာကြီးကိုလည်း ထည့်မတွက်ရဲပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာကြောင့်ထုတ်မယ် ဆိုတဲ့အချက်ကိုပဲ ထည့်တွက်စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးသူတစ်ဦးမို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်ပါတယ်။

ဆရာဇော်ညီညီ စာတွေစရေးကတည်းက ကျွန်မနဲ့

ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ ဒါဆို လူချင်းခင်လိုက စာအုပ်ထုတ်ပေးသလားလို့ မေးစရာရှိလာပြန်ပါတယ်။ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ Facebook စာမျက်နှာအထက်မှာ ဆရာဇော်ညီညီ စာတွေမကြာခဏ တင်တတ်သူပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဖတ်ချင်စိတ်ဖြစ်တဲ့ စာများကိုသာ စိတ်ဆန္ဒရှိတဲ့ အချိန်မှာမှ ဖတ်ဖြစ်သူပါ။ တစ်နေ့ ကျွန်မစာမျက်နှာထက် Tag လုပ်ထားတဲ့ ဆရာဇော်ညီညီရဲ့ စာမူအပိုင်းတစ်ခုကို

တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ စာထက် ပုံကိုကြည့်လိုက်မိချိန်မှာ အဲဒီ စာမူလေးကို ဖတ်ကြည့်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဇော်ညီညီရဲ့က စတိုင်အတိုင်း အပိုင်းတွေ အများကြီး ခွဲတင်မယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့အတွက် နောက်ဆုံးအပိုင်း တင်ပြီးတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအပိုင်းတင်ပြီးအချိန်ကျမှ အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ အဆုံးထိအောင် ဖတ်ပြီးချိန်မှာ ဒီစာလေးကို စာအုပ်ထုတ်ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့အတွေး စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အတွေးအဆုံးသတ်မှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ ကပ်ပါလာခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီ စာမူလေးကို စာအုပ်အဖြစ် အသက်သွင်းဖို့ ကျွန်မ အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့တယ်။ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့အတွက် စာမူလေးတစ်ခုတည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ဆရာဇော်ညီညီစိတ်ကြိုက် နောက်ထပ်စာမူလေးများကိုပါ ထည့်သွင်းပြီး စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ဖန်တီးပုံဖော်လိုက်ပါတယ်။

စာအုပ်နာမည်ကိုတော့ ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ စာမူရဲ့နာမည် ‘လွတ်မြောက်ပါတော့ သူနယ်မြေ’ လို့ အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရရင်တော့ ဒီစာအုပ်လေးကို ဘာကြောင့်ထုတ်သလဲလို့ မေးလာခဲ့ရင် ဖြေစရာအဖြေတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ လွတ်မြောက်ပါတော့ သူနယ်မြေ ဆိုတဲ့ စာမူလေးကို အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့အတွက် ထုတ်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မနှစ်သက်တဲ့ စာမူလေးကို စာအုပ်လေးအဖြစ် ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ စာဖတ်သူတွေရဲ့ လက်ဝယ်လှလှလေး ချပြနိုင်အောင် ဖန်တီးပုံဖော်ခဲ့တဲ့ ဆရာဇော်ညီညီ၊ မေတ္တာစေတနာအပြည့်နဲ့ လူငယ်စာရေးသူများအား နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုအားပေးခဲ့ပြီး အမှာစာရေးသားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမ ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့) စာအုပ်လေးကို အလှပဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့သော ဆရာမောင်ဆောင်းခနဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ အားလုံးကို

လေးလေးစားစားနဲ့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်မ နှစ်သက်တဲ့ စာမူကောင်းများကို ထုတ်ဝေရင်း စာပေခရီးလမ်းကြီးကို ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းနေပါဦးမယ်။

ခိုင်လေး (ရွှေတောင်)

*

လွတ်မြောက်ပါတော့ သူနယ်မြေ

အခန်း (၁)

`ဟယ် ... ကောင်မ၊ ညည်းဟာက မများလွန်းဘူးလား။

သပြေမက စကားပြောရင်းက ကျွန်မကို ထအော်တယ်။ ကျွန်မ ငွေယူများနေတာကို သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ခုချိန်မှာ ငွေကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာကို မမေးနဲ့။ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ငွေမှငွေ ဖြစ်နေတယ်။ ငွေမရလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငွေမရရင် မောင့်အချစ်၊ မောင့်အကြင်နာနဲ့ ကျွန်မ ဝေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ မောင်နဲ့ဝေးပြီး မနေနိုင်ဘူး။

`ကောင်မရယ် ... နည်းနည်းလေး များတာပါ။ နင့်မိတ်ဆွေတွေကလည်း သူဌေးတွေပါဟာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို ကူညီပေးပါ။ ငါ ငွေအရမ်းလိုအပ်နေလို့ပါ။

ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ သပြေမက မဲကာရွဲ့ကာဖြင့်

`နင့်အကောင်အတွက်ပဲ မလား။ နင်ကိုက ဝဋ်ကြီးလွန်းပါတယ်အေ။ အဝတ်အစားဆိုရင်လည်း အဝတ်အစား။ ငွေဆို ငွေ၊ ရွှေဆိုရွှေ ဒီလောက်ပေးနေတာတောင် သူလိုဘတွေက မပြည့်နိုင်သေးဘူးတဲ့လား။ ကောင်မ ကြည့်ကျက်လုပ်။ ဟိုက ရတာ တွေ မ ပြီး ညည်းကို ပလစ်သွားမှ အသံပြကြီးနဲ့ မငိုနဲ့

ပြောပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နဲ့ ကျွန်မအိမ်က ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဒီလောကမှာ ကံအကောင်းဆုံးလို့ မှတ်ယူထားတယ်။ ကျွန်မ

မောင်ရဲ့ အသားအရေက ဖြူဖွေးပြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးရဲ့ရဲလေးနဲ့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ။ ကျွန်မဆင်ထားတဲ့ အဝတ်အစား အကောင်းတွေနဲ့ဆို တကယ် မင်းသားတက်လုပ်လို့ ရတယ်။

ပုဆိုးဝန်ပြီဆိုလည်း သေသပ်ပြီး ဘယ်နေရာမှာမှ မောင်က ခြွင်းချက်မရှိဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်လိုလက်ရ ပြီးလိုက်ရင် တစ်စွန်းတစ်စပေါ်လာတဲ့ သွားတက်ကလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်က နည်းနည်းမြာပွေ့ချင်တယ်။ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်းရှိ အသုံးအဆောင်လေးတွေကလည်း ခေတ်မီဆိုတော့ မောင့်ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်။

မောင်နဲ့ ပတ်သတ်မိတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်မ ငွေကို အရင်ကထက် ပိုရှာတတ်လာတယ်။ သပြေမက ပြောသာပြောတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံးလည်းဟုတ်။ သူငယ်ချင်းလည်းဟုတ်။ ညီအစ်မလည်း ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့ ငွေတချို့နဲ့ ကနားတစ်ပွဲတော့ ဖြစ်ပြီ။

ဒိုး

‘နန်းတော်ကြီးက ဒိုးဟေ့’

ကျွန်မ အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြီး မင်းနဲ့မောင်းနဲ့ ကတယ်။ ဒီကနားပွဲကို ကျွန်မ သိပ်စိတ်မပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီပွဲပြီးရင် မောင်နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ ခုခေတ်စားနေတဲ့ ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းတစ်ခုကို မောင့်ကို ပေးချင်နေတယ်။ မောင့်ဘက်က မဆွတ်ခင်ကပဲ ကျွန်မက ညွှတ်ပြီး ပုံပိုးပေးချင်နေတာ။

ကျွန်မ ကနားမှာ တနေ့လုံး ပျာယာခတ်နေပုံကို သပြေမက မျက်စောင်း တထိုးထိုးနဲ့ ရန်လုပ်တယ်။ နောက်ဆုံး မယ်တော်လေးပါး စားတော်တိုက်ပြီးချိန်မှာ ကျွန်မစိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ကျွန်မ တာဝန်ယူထားတဲ့ ပွဲတစ်ခု ပြီးသွားပြီ။

ဒီပွဲကျေးဇူးနဲ့ ကျွန်မ အရေးတကြီးလိုအပ်နေတဲ့ ငွေတချို့လည်းပြည့်ပြီလေ။
အမေရဂျမ်း ပင့်တုန်း သပြေမကို အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်လောက်
ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ကလောတုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါမှ ဒီကောင်မကို တရားဝင်
ဩဇာသီးရောင်းခွင့်ရတာ ။ ဟိုလိုဆို တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်
အူမချေးခါးမကျန် သိနေတာဆိုတော့ ပြောရမယ်ဆိုတာ မလွယ်။

ကနားပွဲတစ်ခုလုံး ပြီးပြီမို့ ကျွန်မ အိမ်ကိုစောစောပြန်လာခဲ့တယ်။
နောက်ပိုင်းကျန်တာတွေကို သပြေမနဲ့ သူ့တပည့်လေးတွေ ကြည့်လုပ်လိမ့်မယ်။
အအေးလေးသောက်၊ ရေလေးချိုးပြီး မောင် ဖုန်းခေါ်မယ့် အသံလေးကို ရင်ခုန်စွာနဲ့
စောင့်နေမိတယ်။

‘မဆုံနိုင်တဲ့အကြောင်းလေး ရှိခဲ့ကြတော့ တစ်နေ့နေ့ အသင့်ဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ပါ့မယ်’

ကျွန်မမျှော်လင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖုန်းသံက ခပ်တိုးတိုးလေး
မြည်လာတယ်။ ကျွန်မ ရင်ခုန်စွာ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့

‘ချစ် .. မောနေပြီလား၊ မောင်က စိတ်ပူနေတာ၊ အာဘွား ...’

မောင်က ပြောရင်း ‘ပြွတ်’ ဆိုတဲ့ အသံတချို့နဲ့ ဖုန်းထဲကနေ အကြင်နာ
အနမ်းလေး ပေးတယ်။ အပြင်မှာ အနမ်းတစ်ပွင့် ရလိုက်သလိုမျိုး
ကျွန်မမျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားတယ်။ ‘ချစ်လိုက်တာ မောင်ရယ်’ လို့ အပြောမှာ
မောင်က

‘ချစ်ကို မောင် ခုလာကြိုမယ်’ ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။

နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ မောင် ကျွန်မအိမ်ကို ရောက်လာတယ်။
ဘောင်းဘီအကျပ် အနက်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ အညိုလေးက မောင့်ရဲ့
ကိုယ်ဟန်အလှကို ပေါ်လွင်နေစေတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်
ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့

စိန်နားကပ်သေးသေးလေးရဲ့ အလင်းရောင်တချို့က ကျွန်မအတွက် ပီတိကို ဖြစ်နေစေတယ်။

ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ မောင့်အတွက် လိုအပ်တာမရှိရအောင် ကြိုးစားပေးထားတာ။ ဒါဟာ အချစ်မဟုတ်ရင် ဘာများဖြစ်နိုင်မလဲ မောင်။ တက်ကြွနေတဲ့ မောင့်ပုံလေးကို မြင်လိုက်တော့ ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး ကခုန်သောက်စားထားပြီး ငွေရှာရလို့ မောနေတဲ့စိတ်လေးတောင် ပျောက်သွားတယ်။

‘ကဲ .. မောင် သွားမယ်လေ။ မောင်ကြည့်ထားတာ ဘယ်ဆိုလဲ?’

ကျွန်မအပြောကို မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကျွန်မဘေးကို လာထိုင်တယ်။ ဘယ်အချိန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မောင် ကျွန်မနားကပ်လာရင် ကျွန်မ ရင်ခုန်သံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကျနေကြ။

အခန်း (၂)

မောင့်ပါးဖွေးဖွေးလေးကို ကျွန်မ အကြင်နာ အနမ်းလေး ပေးမို့ ရှေ့ကို တိုးလိုက်ချိန်မှာ မောင်က ဘေးကိုရှောင်တိမ်းသွားတော့ ကျွန်မရင်ထဲ အနည်းငယ် နာကျင်သွားတယ်။

ယောကျာ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ဘာနဲ့ ထိန်းချုပ်လို့ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သေချာမသိပေမယ့် ဓနဆိုတဲ့ ကြိုးတစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့လို လူတန်းစားအတွက် မရှိမဖြစ် လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီလိုချောမောတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကကော ဘာအတွက်ကြောင့်များ ကျွန်မတို့ကို ချစ်ပါတယ်။ မြတ်နိုးပါလို့ ပြောပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ အချစ်ဆိုတာ ပုံသေနည်းမရှိတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်

ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ပေးဆပ်လို့ချစ်တဲ့ အချစ်ကိုပဲ တန်ဖိုးထားမိတယ်။ မောင်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့ ချစ်နေခွင့်ရနေသမျှတော့ မောင် ဘယ်လိုပဲ ပြုမူပြုမူ ကျေနပ်သာယာနေမှာပါ။

ကျွန်မ အတွေးတွေ တသီကြီးနဲ့ မောင် ပစ္စည်းကြည့်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ အလုပ်လုပ်၊ ငွေရှာရလို့ လူပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မောင့်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုဝင်လာလို့ စိတ်ပင်ပန်းရတာ နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် အများကြီးကွာတယ်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိလို့ ပင်ပန်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မောင်ဆိုတဲ့ သွေးသားတစ်ခုကို ချစ်မိလို့ ကြားသမျှ မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို အချစ်ဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ ယုံနိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်မတို့ အသိုင်းအဝန်းထဲမှာ ကျွန်မလိုလူ လက်ချိုးရေတွက်လို့ရတယ်။ အချစ်နဲ့ ပေးဆပ်ခြင်း၊ ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ရယူခြင်း၊ အတ္တနဲ့ အချစ်ကို အချိုးညီညီမချနိုင်တဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မောင် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ ဆိုတဲ့ အချစ်သမကြီးတွေ ရှိနိုင်ပေမယ့် အရမ်းကို နည်းတယ်။

`ကောင်မ ... ငါ့ချစ်သူကို လာမထိနဲ့၊ မီးပွင့်သွားမယ်။ စနိုက် လာမကြော်နဲ့' ဆိုတဲ့ သူက ပိုများတယ်။ မောင့်အချစ်ကို ပိုင်ဆိုက်ရလို့ စိတ်ချမ်းသာမယ့် အရေးထက် မောင့်ဘဝလေး အေးချမ်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မတောင့်မတ မကြောင့်မကျတဲ့ ဘဝလေးကို ပေးဆပ်ရင်း ချစ်နေတာကော အချစ်စစ် မဟုတ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။ ကျွန်မ အပေါင်းအသင်းတွေက ကျွန်မကို ပြောကြတယ်။ မူယာပို ညည်းက နှာခေါင်းမပါဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ချစ်သူ `အစစ်မ' တွေနဲ့က သာယာနေလည်း နင်ကြည့်နေနိုင်တာ အံ့ဩတယ်တဲ့။ သူတို့အပြောကို ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဘယ်သူက ကိုယ့်ချစ်သူ တစ်ပါးသူနဲ့ ချစ်ပွဲတွေဝင်နေတာကို ပျော်နေမယ်လဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့လေ။ သူများဘဝနဲ့ မတူဘူး။ ချစ်လို့ ချစ်တယ်။ မြတ်နိုးလို့ရတယ်။ တွယ်တာလို့ရတယ်။ ကြည်ဖြူရင် ဘာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မောင့်စိတ်တိုင်းကျဆိုပြီး အဆုံးသတ်မျဉ်းတွေ ဆွဲပစ်လိုက်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ဘယ်တော့မှရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မချစ်သူ မျက်နှာမငယ်ရဖို့၊ လူဝင်ဆံ့ဖို့ တချို့သော နာကျင်ခြင်းတွေက ဥပေက္ခာတရားတွေကို ကျွန်မ စည်းတာထားမှ ဖြစ်မယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ မောင်နဲ့ အပြင်သွားရင်တောင် အမြဲ ယောကျ်ားပုံပဲ ဝတ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပုံရိပ်ကြောင့် မောင့်ကို တစ်ပါးသူတွေအလယ်မှာ မျက်မငယ်စေရဘူး။ ဒါဟာ မောင့်အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်ထက်ပိုတဲ့ မေတ္တာစစ်စစ်ပါ။ ပင်ပန်းလှတဲ့ ဟန်ဟောင်ခြင်းတွေကြားမှာ အသားကျနေပေမယ့် မောင့်လက်ကို တွဲပြီး ကမ္ဘာတစ်ပတ်တောင် ဖြစ်နိုင်ရင် ပတ်လိုက်ချင်တယ်။ မောင့်လက်ဖျားလေးနဲ့ ကျွန်မပုခုံးလေး ဒါမှမဟုတ် ပါးလေးကို လာထိရင်ကို ရင်ခုန်သံတွေက တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတတ်တာ သာယာမှုတစ်ခုထက် ပိုပါတယ်။

ညီမလေး .. ကိုယ့်ကို I phone 6 လေး တစ်ချက်ပြပေးပါ။

ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်ရာတစ်ဖက်မှာ မောင်က တခြားတံဆိပ်ဖုန်းတွေ ကြည့်နေတုန်း အရောင်းစာရေးမလေးကို ကျွန်မ ဈေးမေးလိုက်ပါတယ်။ လှလိုက်တာ iPhone 6 ရွှေရောင်လေးနဲ့ ငွေရောင်လေး။ ကျွန်မတောင် ဒီလောက်ဈေးများတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မသုံးဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင့်အတွက်တော့ လိုအပ်တယ်။ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ ဒီလောက်တော့ ကိုင်မှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ်နေလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်ပါးစပ်ကနေ ညီမလေး .. ကိုယ့်ကို ဆိုတဲ့ စကားကို မနည်းပြောယူရတယ်။ ဒါက မောင်နဲ့ အတူတူသွားတဲ့ နေ့လေးမှာပဲ ပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ စကားလုံး။ ကျွန်မတို့ အပေါင်းအသင်းတစ်သိုက်နဲ့ဆိုရင် ဒီဖုန်းဆိုင်မှာ အစစ်မတွေ ကျွန်တို့ရဲ့ ချေလုံးတွေ၊ ဝုန်းလုံးတွေနဲ့

ဝက်ဝက်ကွဲသွားမယ်။ `ထိန်းချုပ်စမ်း၊ မူယာပို၊ နင်မောင့်ကို ချစ်တာ
သူများအထင်သေးမှုတွေ မလိုချင်ဘူး မဟုတ်လား? လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
သတိပေးနေရတယ်။

`ရွှေရောင်လေးယူရင် ဆယ်သိန်းကျော်လောက် ကျမယ် အစ်ကို?

အရောင်းစာရေးမလေးက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး အစ်ကိုလို့ခေါ်တော့
နည်းနည်းတောင် နေရခက်သွားတယ်။

`ဟုတ်လား .. ကိုယ့်ညီကို ပြလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ်က
သူ့အတွက်လာကြည့်တာ?

ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ရင်း ထိန်းချုပ်ထားပါစေ
ဗီဇကလေးကတော့ ပေါ်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့ လေသံကို
အခြောက်မအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ကြားရင် ခပ်ချေချေမိုးမြင့်ဆိုပြီး ပြောကြမှာ
သေချာပါတယ်။

ဒီ အိုင်ဖုန်းလေးဝယ်ဖို့ ကနားလေးငါးခုလောက် ကျွန်မ
တစ်ဆက်တည်းကရအောင် ကြော်ရလှော်ရ ခြိမ်းခြောက်ရနဲ့
တော်တော်ပင်ပန်းလိုက်သေးတယ်။ လက်ထဲက ငွေက ဆယ်ဂဏန်းမပြည့်ရင်တော့
ကိုယ်တော်ကြီး(ကိုကြီးကျော်) ရဲ့ တိုက်ကြက်လေးကိုပဲ သပြေမကို
သွားထားခိုင်းရမယ်လို့ နောက်ဆုံးတွေးထားရတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တော်ကြာ
သူလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်မ မပေးနိုင်လို့ ကျွန်မဆီ မလာတော့ရင် ရင်ကွဲရမှာက
ကျွန်မ မဟုတ်လား။

`ညီလေး မင်းခန့်ကျော် .. ဒီမှာ လာကြည့်လေ။ ကိုယ်ယူမယ့် ပစ္စည်းကို
မကြည့်ဘဲ ဘာတွေ သွားကြည့်နေတာလဲ?

ကျွန်မ စကားသံကိုကြားတော့ မောင်က ကျွန်မကို ဟန်ပါပါတစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ...

‘ဟုတ် အစ်ကို၊ ဒီမှာ ကွန်ပြူတာလေးတွေ လှလို့ ကြည့်နေတာ’

မောင်ပြောလိုက်တဲ့ အသံနဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ iPhone 6 ပြီးတော့ မောင်အသစ်ထွက်တဲ့ ကွန်ပျူတာလေးများ လိုချင်နေပြန်ပြီလား။ အမြဲဒီလိုလုပ်တတ်တဲ့ မောင့်ဗီလေးကို သိထားတော့ ကျွန်မ ရင်ထိတ်သွားတာတော့ အမှန်။ ကျွန်မလည်း မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့သာ အမ်း(ပုံပိုးနေရ) နေရတာ ။ အလုပ်က ခုတလော သိပ်မဖြစ်။

အချစ်နဲ့ ဓနကို အချိုးမချရဘူးလို့ ဆရာသမားတွေက သွန်သင်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်ခွင့်ရဖို့က ဓနဆိုတဲ့ ကြိုးတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တာတွေမရှိဘူး။ အချစ်ကို ချည်နှောင်တာမဟုတ်ပေမယ့် ချည်နှောင်နိုင်တဲ့ အင်အားတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မ ဖန်တီးမှ ဖြစ်မယ်။ မောင်ပျော်မယ်ဆို အသွေးကို ယူပါ။ အသားကိုလည်းယူပါ။

မောင့်ရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းတစ်နေရာမှာတော့ မူယာပိုဆိုတဲ့ အမည်နာမတစ်ခုကို ရှိနေခွင့်လေးပေးထားရင် တော်ပြီ။ မောင်တို့ ယောကျ်ားတွေဆိုမှာ ကမ္ဘာမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူထားတဲ့ အမျိုးမို့လား။

အခန်း (၃)

လူတွေက ကျွန်မကို ပြောကြတယ်။ မိန်းမသိပ်မဆန်ဘူးနော်တဲ့။ မိန်းမဆန်နေရင် မိန်းမမဟုတ်တဲ့ ကျွန်မက မောင်နဲ့ ဘယ်လို အဆင်ပြေပါ့မယ်လဲ။ ကျွန်မရဲ့ ပါရမီကိုက မောင့်အတွက် သီးသန့်မို့ပါ။ ရိုးရိုးလေး မျှော်လင့်ချင်မဲ့အောင် ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအတွက် မောင် ဘာကိုပဲ ပေးပေး လက်ခံနိုင်တဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုနဲ့ နှလုံးသားကို မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ဖန်တီးထားတယ်။

လက်ထဲက ငွေနဲ့ဆို မောင်လိုချင်တဲ့ ကွန်ပြူတာအသစ်တစ်လုံးကိုလည်း
ဝယ်ပေးလို့ ရနိုင်သေးတယ်။ နောင်ကိုလည်း ဝယ်ပေးရမယ့်အတူတူ
မထူးပါဘူးဆိုပြီး မောင်လိုချင်တာတွေအားလုံး ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။
မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးလှလှပပလေး ဖူးပွင့်ဖို့အတွက် ခင်းလိုက်ရတဲ့ငွေ၊
ကမ်းလိုက်ရတဲ့ငွေ။ လောကမှာ ငွေသာအခရာ၊ ငွေကသာ အကြင်နာတွေကို
ဖန်တီးထားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မပြောရင် မှားမလား။

‘ချစ် ... မောင် အပြန်လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်။ တက္ကစီငှားပြီး
ပြန်လိုက်တော့။ မောင် ဘော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့’

မောင့်စကားကြောင့် ကျွန်မ စကားသံ တစ်ခွန်းမှ ထွက်မနိုင်အောင်
ရင်ထဲ နင့်သွားတယ်။ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်ပါလား မောင်ရယ်။
ကျွန်မထင်နေတာက ဒီတစ်နေ့တော့ မောင် ကျွန်မအတွက် အချိန်ပေးလိမ့်မယ်
မျှော်လင့်ထားတာ။ မောင်က အဖြူဆို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ အနက်လို့
မလုပ်ခဲ့ဖူးလေတော့ မောင့်သဘောပေါ့။

‘အိုကေ ... မောင်၊ မောင်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ စောစောတွေ့၊
စောစောပြန်နော်။ သိပ်မိုးချုပ်အောင် မနေနဲ့နော်’

‘အင်းပါ ... ချစ်ရဲ့’

မောင်ကပြောရင်း ကျွန်မလက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ကိုင်လာတယ်။
ရပြီ။ ဒီလောက်ဆို ကျွန်မ ကျေနပ်ပြီ။ လောကမှာ မောင့်အတွက် ပေးဆပ်တဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာရာတရားနဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ပေးတဲ့ အခြေအနေကိုပဲ ကျွန်မ မြတ်မြတ်နိုးနိုး
ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်။

မောင် ကျွန်မကို အငှားကားတစ်စီးပေါ်တင်ပေးပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
တွေ့ဖို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။ မောင့်ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ရင်း စမတ်ကျလှတဲ့
မောင့်ကို ပိုပိုပြီး မြတ်နိုးနေမိတယ်။ ကျွန်မစိတ်ကူးထဲမှာ မောင်ဆိုတဲ့

အသိဝင်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သာယာခြင်းတွေ၊ ကြည်နူးခြင်းတွေ
တရိပ်ရိပ်တက်လာလို့ ပြုံးလိုက်တယ်။

ကားမောင်းတဲ့ တက္ကစီဒရိုင်းဘာက ကျွန်မအပြုံးကို
နောက်ကြည့်မှန်ကနေ မြင်သွားပုံရတယ်။

‘ဟဲဟဲ .. ချောတယ်နော်။ အားရင် ကိုယ့်အိမ်ကို လာလည်ပါလား။’

မောင့်ကြောင့်ကြည်လင်နေတဲ့ စိတ်က ချက်ချင်းပျောက်ပြီး ဒေါသတွေ
ထွက်လာတယ်။ လူကိုစော်ကားလိုက်တာ။ ပုံစံက နွဲ့တဲ့အိမ်ပြီး လူကြီးတန်မဲ့
သွေးတိုးစမ်းလိုက်တာ။

‘ရှင့်ရုပ် ရှင်လည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး။ တစ်နေကုန် ထိုင်ကြည့်လို့
ငါပြားမတန်တဲ့ ရုပ်နဲ့ လူကို ဘာမှတ်နေတလဲ။ ဒါမျိုးမကြောက်လို့
တစ်ယောက်တည်း သွားနေတာ။ ပါးချည်းပဲ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ချလိုက်လို့
ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ဟွန်း ...’

ကျွန်မ ပြောနေရင်းနဲ့ မျက်စောင်းတချက် ထပ်ထိုးလိုက်တယ်။

‘ရပြီ။ ဒီမှာပဲ ရပ်တော့။ ရော့ ... ပိုက်ဆံ’

ရှေ့လမ်းကြားဆို ကျွန်မနေတဲ့အိမ် ရောက်တော့မှာမို့ လမ်းကြားမှာတင်
ဆင်းလိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံကို ကားအရှေ့ခန်းထဲ ပေါက်ပေးလိုက်ပြီး

‘မျောက်အိုကြီး သံပရာသီးကိုက်ထားတဲ့ ရုပ်နဲက ကြည့်လည်းလုပ်၊
အေကိုက်နေမယ်’

ပုံမှန်ဆို ဒီလောက်ထိ စိတ်တိုမှာ မဟုတ်ပေမယ့် မောင်နဲက
ကြည်နူးနေတဲ့ အတွေးတွေ ပျောက်ကုန်လို့ တမင် ဝန်းပစ်လိုက်တာ။
ကျွန်မကိုသိပ်စွာတဲ့ သူဆိုပြီး နောက်ကနေ ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ သိနေတော့ တမင်
တင်ပါးနှစ်ဖက်ကို စိပြီး ကော့တော့ကော့တော့ လျှောက်ပေးလိုက်တယ်။

စွဲမက်ပေတော့ အဖိုးအို။

ကျွန်မတို့ လမ်းကြားလေးက နည်းနည်းလေးမှောင်တယ်။

ဒီလိုညမရောက်တရောက် အချိန်လေးတွေဆို မောင် ကျွန်မလက်ကိုဆွဲပြီး
လိုက်ပို့ပေးတတ်တယ်။ ဒီနေ့တော့ သူလိုချင်တာလေးတွေရလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဒါမှမဟုတ်လား ကေတီဗီမှာ ကဲနေလိမ့်မယ်။

ဒီလိုအတွေးဝင်လာပြန်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်တစ်ယောက်
မောင့်အနားရှိနေတော့မယ် ဆိုတဲ့အတွေးက တန်းဝင်လာတယ်။

‘ဟဲ့ ... သပြေ။ ကောင်မ တံခါးလာဖွင့်ပေးဦး။’

‘လာပါပြီတော်၊ လာပါပြီ။ မယ်မင်းကြီးမ မောင်တော်နဲ့ပြောရင်
ပျားရည်နဲ့ ထန်းလျက်ကို ခွေးရက်နေတဲ့အသံနဲ့ ကျုပ်ကိုများအော်လိုက်တာ။’

ထဘီလိုဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးစွန်တောင်ကို စွဲရင်း
အပြေးလေးလာဖွင့်တယ်။ ကျွန်မပါးစပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေကို သပြေမ
ကောင်းကောင်းသိတယ်လေ။ အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကတည်းက
အတူတူနေလာတဲ့ သူတွေပဲ။ ဒီလောက်တော့အပျော့။ အိမ်ထဲရောက်ရင်
ရေတစ်ခွက်ကို ကျွန်မအတွက်ယူလာရင်း သပြေမက...

‘ကောင်မ နင့်ကို ငါမေးဦးမယ်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေနော်။’

သပြေမ စကားကြောင့် ကျွန်မသောက်လက်စ ရေတောင် နင်သွားသလို။

‘ကဲ ... ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါအေ။ စကားပလ္လင်တွေ ခံမနေနဲ့။
ကျန်တာတွေလည်း မခံနဲ့။’

‘ဟယ် ... မသော်မော်၊ အကောင်းပြောနေတာကို နောက်နေတယ်။’

သပြေမက ခပ်ကြမ်းကြမ်း စကားတစ်ခွန်းပြောရင်း ကျွန်မကို စကား
ဆက်ပြောတယ်။

‘နင် ဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲ။ ရှိတဲ့ငွေ အကုန်ယူသွားတယ်

မဟုတ်လား?’

သပြေမကိုတော့ ဘာမှ ကွယ်ပုက်စရာ မလိုဘူး။ ဒိုးတူပေါင်းဖက် လုပ်စားပြီး ရုန်းကန်ကြရတာ လဲ အတူတူပဲ။ လောကဓံကို စရင်ဆိုင်ရကတည်းက ပုဆိုးကို ထဘီပုံစံဝတ်ပြီး ဆိုးတူတူ ကောင်းတိုင်ပင်နဲ့ ရုန်းကန်လာရတာ ။ နှစ်ယောက်သား မန္တလေးရောက်တုန်း အတွေ့အကြုံရအောင်ဆိုပြီး ကျုံးဘေး လမ်းသလားလို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရတာ မျိုးလည်း ကြုံခဲ့ဖူးပေါ့။

အခန်း (၄)

ကျွန်မတို့ကိုက ကိုယ်တွေ ခြောက်နေတယ်ဆိုရင် မန္တလေး ကျုံးဘေးမှာ ဇာတ်လမ်းလေးတွေရှိမှ သမိုင်းဝင်သလိုမျိုး ထင်မိကြတာ။ ငယ်စိတ်နဲ့ဆိုတော့ ရဲတွေနဲ့ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေပေါ့။ ခုတော့ မရှိလောက်တော့ပါဘူး။

‘အင်း ... ဆယ့်ရှစ်ပုံးလောက် အမ်းလိုက်ရတယ်။’

နည်းနည်းများသွားသလား?’

‘ဟယ် .. မူယာရယ်၊ နင့်ဟာက မများလွန်းဘူးလား။ ဒါဆို ဒီလအတွက် နင့်အဖေ ဆေးဖိုးနဲ့ နယ်ကိုပို့မယ်ဆိုတဲ့ ငွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ?’

သပြေမက အချက်ကျကျ မေးလာပြီ။ နင်ဖြေစမ်း မူယာပို။ သပြေမ ပြောတာ မှန်တယ်။ အမှန်ဆို ဒီလ ကျွန်မ နယ်က မိဘတွေကို ငွေပို့ရမှာ။ အဖေက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ တစ်လမှာ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ဆေးခန်းပြေးပြေးနေရတာ ။ မောင်နဲ့မတွေ့ခင်က အိမ်ကို အလျှံပယ် ပေးနိုင်သလောက် မောင်နဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် ဟိုအတန်းမရောက်တော့တာ ကံကောင်း။

ကုန်လိုက်တဲ့ငွေကလည်း ဟောခနဲ ဟောခနဲ၊ ကိုယ်က

ယောကျာ်းတစ်ယောက်ကို ချစ်မိထားတဲ့ ယောကျာ်းတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့
မောင်ကြည်ဖြူအောင်၊ မောင် သာယာအောင်၊ မောင် ကျွန်မထံ ယစ်မူးအောင်ဆိုပြီး
သုံးလိုက်ရ၊ ပေးလိုက်ရတဲ့ငွေတွေ မနည်းမနောပါလား။

‘အင်း ... ဒီတစ်လတော့ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အဆင်ပြေအောင်
ကြည့်လုပ်ဖို့ပဲ ပြောရတော့မယ်ပေါ့။ ငါလည်း ဘာတွေဖြစ်မှန်း မသိတော့ပါဘူး
သပြေမရယ်’

သပြေမက ကျွန်မကို အပြစ်တင်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲက ကြည့်ပေမယ့်
ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တချို့သော ကြောင်းကိစ္စလေးတွေ
ကျွန်မနဲ့အတူတူ ကြုံဖူးလေတော့ သူငယ်ချင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့
တိတ်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။

မောင့်ကို ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဆယ်သိန်းကျော်ဆို အဖေဆေးခန်း နှစ်လစာ
ရှိတယ်။ သပြေမက အိမ်ဆိုမှ ကျွန်မ အိမ်ကို သတိရသွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေနဲ့
မေမေ။ သမီးက ကြီးမှမိုက်တဲ့ ကြီးမိုက်ပါ။ အကုသိုလ်တွေမှန်း သိပေမယ့်
ဘဝပေးကံဆိုပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှာလိုက်ဖွေလိုက်။ ပေးလိုက်ကမ်းလိုက်နဲ့
မစင်တွင်းထဲမှာပျော်ရွှင်နေတဲ့သူပါ။ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်းနဲ့
ကျွန်မနားမှာရှိရင် ကျွန်မဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လောက်ရင်နာလိုက်မလဲ။

ကျွန်မငယ်ငယ်က လူပုံက ပျော့ဖတ်ဖတ်မို့ မိသားတစ်စုလုံး
ပိုးမွေးသလိုမွေးခဲ့တာ မှတ်မိသေးတယ်။ အိမ်အလုပ်လည်း ဘာမှမခိုင်းသလို
စာကလည်းတော်သူမို့ ပိုပြီး ပစားပေးတယ်။

‘ငါ့သားကို ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်စေချင်တယ်’ ဆိုတဲ့
စကားလုံးအောက်မှာတင် ကျွန်မ ခြောက်သွားတယ်။ နောက်တော့
ဖေဖေကိုင်တိုင်က မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ ဗီဇနဲ့ ပေးဆပ်ရမယ့် ဝဋ်ကြွေးလို့

သတ်မှတ်ထားလိုက်တယ်။ နောက် ကျောင်းကို အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရအောင် တက်တယ်။

လူဆိုတာ ဖြစ်ချိန်တန် ကြုံကြိုက်ရင် ဘယ်သူမှ ပြေးလို့ မလွတ်သလို ဘယ်သူမှလည်း ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ မန္တလေး အဝေးသင်တတ်တဲ့ တစ်လျှောက်လုံး မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တော့ ကျွန်မဘဝ အပြောင်းအလဲတစ်ခုနဲ့ ကြုံလာတယ်။ အဝေးသင်ဟာ ဆယ်လပိုင်းမှာ ဖွင့်မှာဆိုတော့ မေမေက သူ့ညီမရှိတဲ့ မန္တလေးမှာ သွားနေတော့ဆိုပြီး စောစောလွှတ်လိုက်တယ်။

ဆိုင်ကတယ်တစ်စီးနဲ့ တောင်တောင်မြောက်မြောက် သွားရတာ ကိုလည်း ပျော်တယ်။ သူများတွေ ပြောပြောနေတတဲ့ စီဒီးနားထောင့်ဆိုတာကို ကျွန်မ ရိုးတိုးရိတ်ထိတ် ကြားမိပေမယ့် သွားလေ့လာဖို့ ကြိုးစားမကြည့်ခဲ့မိဘူး။

မှတ်မှတ်ရရ တစ်ရက်ပေါ့။ မိုးတွေက ဈေးချိုတော်တစ်ဝိုက်မှာ ညှို့နေအောင် မိုင်းနေတယ်။ အဲဒီ နေ့က ပစ္စည်းတစ်ချို့ဝယ်စရာရှိလို့ ဈေးချိုအောက်ထပ်ကို လာဝယ်တာ။

`တောင်ပြုံးကို .. တောင်ပြုံးကို ...' ဆိုတဲ့ စပယ်ယာရဲ့ အသံနဲ့ `ရွှေပြုံး ငွေပြုံး ပွဲရတောင်ပြုံး ... ပျော်မဆုံးလှတဲ့ တို့အညာပွဲတော် လာလည်ပါ ဖိတ်ခေါ် ...' ဆိုတဲ့ နတ်သီချင်းသံတွေ ဈေးချိုတော်တစ်ဝိုက်မှာ မြိုင်မြိုင်ထိနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စိတ်တွေ ထိန်းမရတော့ဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကို ဈေးချိုအောက်ထပ်မှာထားပြီး တောင်ပြုံးသွားမယ်ဆိုတဲ့ ကားနဲ့ လိုက်သွားလိုက်တယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မသွားတဲ့နေ့က လူတွေ အရမ်းစည်ကားနေတယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာကြတဲ့ ရွှေပွဲလာပရိသတ်တွေက အပြည့်၊ လူတိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှာလည်း သပြေပန်းတွေ အစီအရီကိုင်ပြီး နန်းကြီးကိုထိုးနေကြတယ်။ ကျွန်မ တောင်တောင်မြောက်မြောက်ကြည့်ရင်း နန်းတစ်ခုရှေ့ကို ရောက်တယ်။

မမြင်ဖူးတဲ့ အဝတ်အစားအဆန်းတွေနဲ့ ကျွန်မ နားမလည်တဲ့ (အဲဒီ အချိန်က) စကားတွေကြောင့် အံ့သြနေတယ်။ ဪ... သူတို့မှာလည်း သူတို့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဘာသာစကားတွေရှိပါလားဆိုပြီး အထင်လည်း နည်းညွှန်းကြီးသွားတယ်။

` ဟယ်... သမီးလေး လာလေ၊ အထဲမှာလာထိုင်။`

စိတ်ထဲမှာ တမျိုးခံစားလိုက်ရတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို သမီးလေးလို့ခေါ်နေတဲ့ အစိမ်းရောင် ထိုင်မသိမ်းဝတ်ထားတဲ့ နတ်ကတော် မာမီကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်တယ်။ ရင်ခုန်သံတွေ ရင်ခုန်သံတွေ ဆိုတာ ပြောမနေနဲ့။ မြန်သွားလိုက်၊ နှေးသွားလိုက်နဲ့။

အမှန်ဆို သားလေးလို့ ခေါ်ရမှာလေ။ ဘာကြောင့် သမီးလေးလို့ ခေါ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အဲဒီ အချိန်က မတွေးမိဘူး။ ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မကိုင်တုဇီက လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သမီးလေးလား၊ သားလေးလားဆိုတာ သိနိုင်တဲ့ မနောအာရုံရနေပြီ။ ဘဝဆိုတာ ဆန်းကြယ်လွန်းလို့ ပြောပြရင် ယုံနိုင်မယ် မထင်ဘူး။

ကျွန်မအသားအရေ ဖြူဖြူသေးသေး လူဖလေးဆိုတော့ သူတို့မျက်စိမှာ တန်းခန့်မှန်းမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ခေတ်စားနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်စတိုင်ကို ဆံကုပ်တစ်ခုနဲ့ ပင်တင်ထားတာကိုး။

နတ်ကတော် မာမီကြီးရဲ့ သမီးဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားစေတယ်။ မာမီကြီးက အခြောက်တို့၊ တက်သင့် တက်ထိုက်တဲ့ အတတ်ပညာဟုသမျှကို လက်ထပ်သင်ပေးရင်း တစ်ဖက်မှာလည်း မာယာများတဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာတွေကို ထဲထဲဝင်ဝင် သင်ပေးခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာမီလေးလို့ လက်ခံလိုက်တဲ့ တစ်နေ့က ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်မ မမေ့သေးဘူး။

`မာမီ .. ဒါဆို သမီး .. ထဘီတွေ၊ ဘာတွေ ဝတ်လို့ရပြီပေါ့နော်။`

ကျွန်မ အမေးကို မာမိကြီးတွေ၊ မာမိလတ်တွေ၊ မာမိလေးတွေက
ဝိုင်းပြီးရယ်ကြတယ်။ မာမိကြီးဆိုရင် `အေးပေါ့ သမီးရယ်၊ ပွင့်ပြီပေါ့။ သမီးလေးက
မာမိတို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်လေး ဖြစ်သွားပြီ။ တောလေးဝင်တဲ့ မဟာဆီ မဟာသွေးပေါ့။
လျှောက်ရမယ့် လမ်းကို ရဲရဲသာလျှောက်၊ မာမိတို့နောက်က လိုအပ်တာ
ထောက်ပံ့မယ် သမီးရေ။`

မာမိကြီး စကားအဆုံးမှာ မာမိအပေါင်းအပါ တစ်သင်းလုံးက
လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြပြီ။ `ဒီကနေ့ကစပြီး မာမိတို့ နတ်လောကမှာ မူယာပိုလို့
အမည်နာမ ခေါ်စေ။` လို့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ဩဘာပေးလိုက်ကြတော့တယ်။

အခန်း (၅)

ပွဲတော်အတွင်းမှာ ကျွန်မ မန္တလေးကို မပြန်ဘဲ မာမိကြီးတို့
နတ်နန်းမှာပဲ နေဖြစ်တယ်။ ဂိုဏ်းဝင်သွားတဲ့ သူမို့လားမသိဘူး၊ မာမိကြီးတွေ၊
မာမိလေးတွေက သဲသဲလှုပ် ချစ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နတ်ကတော် ဘဝကို
အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း နတ်ရိုးရာဓလေ့တွေ လေ့လာရင်း ရောက်လာတယ်။
မငွေတောင်အစွဲမို့ `နင်တော့ လင်မူနဲ့ မျက်ရည်ဝေရမယ် သမီးရေ။` လို့ ပြောလိုက်တဲ့
မာမိကြီးအသံက ကျွန်မဘဝအတွက် ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေကို
ကြိုမြင်နေလို့ထင်ပါ။

ကျွန်မ နတ်ကတော်ဖြစ်ပြီး သုံးနှစ်လောက်မှ မင်းခန့်ကျော်ဆိုတဲ့
မောင်နဲ့ စတွေ့တာ။ စတွေ့စက မောင်က ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူ
ငွေမလောက်လို့ ကူညီပေးရင်းကနေ စလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းက သံသရာအထိ မဆုံး
ဖြစ်သွားတာ။ သဒ္ဓါလွန်လို့ တဏှာရဲ့ ကျွန် စစ်စစ်ဘဝကို ကျွန်မ ရောက်ခဲ့ရတာ ။
နေ့တွေ ညတွေတိုင်းမှာ ချစ်သူနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားဟန်ပြန်နေမိတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ မောင်က တခြားသူတွေထက် ပိုပိုပြီး

ပညာတွေစုံလာတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဘာစကားပြောရင် ဘယ်လောက်ကျမယ် ဆိုတာကအစ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တွက်တတ်လာတယ်။ ဒီလို တွက်တတ်ချက်တတ်၊ အကွက်ရွေ့တတ်၊ ဇယားတွေ ကပ်တတ်လာအောင်လည်း ကျွန်မတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက သင်ပေးနေကြတာကိုး။ တချို့သူတွေ သင်သင်ပေးရင်း မောင်က ပညာရှင်စစ်စစ် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ မောင့်ကို ဘယ်သူမှ ထိန်းလို့မရတော့ဘူး။

ကျွန်မတို့ မဟုတ်ရင်လည်း တခြားသူတွေက မောင့်အတွက်ဆိုရင် ရေမီးအစုံ ဖြစ်နေတတ်ကြတာကိုး။

အတွေးတွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ အိပ်စက်ခြင်းက ကျွန်မထံရောက်မလာနိုင်သေးပါဘူး။ သပြေမကတော့ အိပ်တာ ဟောင်တောင်နေပြီ။ မြင်းခြံကလာတဲ့ ချည်ထည်ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ပြီး ကျွန်မကို ကျောပေးဟောက်နေတဲ့ သပြေမကို အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ဖင်ကို နှစ်ချက် ရိုက်ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မကတော့ အိမ်ကိုပို့မယ့် ငွေကို မောင့်အတွက် ပစ္စည်းဝယ်ပေးလိုက်မိတာ နောင်တရမဆုံးဘူး။

ငွေမပြည့်မစုံနဲ့ အဖေ ဆေးခန်းသွားနောက်ကျမှာကို တွေးမိတိုင်း မိုက်လိုက်တဲ့ငါ့လို့ တွေးမိပေမယ့် မောင့်မျက်နှာ၊ မောင့်အပြုံးအောက်မှာ ကျွန်မ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လွန်းတဲ့ ပေးဆပ်သူကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဂုဏ်တက်နေစေပြန်တယ်။ မောင် တစ်နှစ်မှာတစ်လ၊ တစ်လမှာ တစ်ပတ်၊ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက် ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ကို လာလာနေဖို့ ပေးလိုက်ရ ကမ်းလိုက်ရတာ တွေ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်တတ် ကိုင်တတ် ရှာတတ်ဖွေတတ်တဲ့ အသိုင်းအဝန်းနဲ့ မိတ်ကောင်းရှိနေလို့သာ ကျွန် ဟိုအတန်းကို မရောက်တာ။ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး။

ဘာပြောတယ် သပြေမ။ ညည်း မနောက်နဲ့နော်။

ကျွန်မ စိတ်ဆိုးစွာ အော်လိုက်တဲ့အသံကို သပြေမက လေပြေအေးနဲ့
ဟုတ်တယ်။ ညည်း စိတ်အေးအေးထား။ ညည်းအဖေ ဆုံပြီတဲ့။ ညည်းမေမေ
ဖုန်းဆက်တယ်။ ညည်းကို ဖုန်းခေါ်တာ ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာ ပြင်ပမို့တဲ့။

နတ်ကနားပွဲတစ်ခုမှာ အမေဂျမ်းချော့မလို့ပြင်နေတုန်း ကြားလိုက်ရတဲ့
အသံက ကျွန်မခေါင်းကို မိုးကြိုး၊ ဆယ်ခါပစ်လိုက်သလိုပင်။ ဖေဖေ ဆုံးပြီတဲ့။
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေက ဘာလို့ဆုံးရမှာလဲ။ မဖြစ်ရဘူးနော်။
မဖြစ်ရဘူး။ ကျွန်မ ဖေဖေရဲ့ ကျေးဇူးကြွေးတွေ ကြေအောင် မဆပ်ရသေးခင်
မသေရဘူးနော်။

နယ်သွားရအောင် ညည်း အခုအိမ်ပြန်လာခဲ့။

သပြေမက ဖုန်းချသွားပြီ။

ပွဲက ကတော့မယ့်တန်းလန်းကြီးမို့ တစ်ချိုးလောက်တော့
ကမှဖြစ်မယ်လို့ တွေးရင်း ဆိုင်းဆရာကို လက်ပြလိုက်တယ်။ ဆိုင်းဆရာက
အမေဂျမ်းနတ်ချိုးကို မြိုင်ဆိုင်နေအောင် တီးတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့
အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ လာဆက်တဲ့ လက်ဖက်ကို အရက်နဲ့
ခပ်များများသောက်လိုက်တယ်။ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါ အမေဂျမ်းချော့တာ
အကြမ်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေအတွက် မခံနိုင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဒင်းကြောင့်
ငါ့ဖေဖေကို ငွေမပို့မိလို့ ခုလိုဖြစ်တာဆိုပြီး ပါးစပ်က လှိမ့်လှိမ့်ပြီး ဆဲမိတယ်။

ဒီတစ်ပွဲပြီးရင်တော့ အိမ်က ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ထပ်ပို့ရင်း အရင်လက
မပို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို တောင်းပန်မယ်လို့ တွေးထားတာတော့သွားပြီ။

ကျွန်မ ဒီငွေတွေကို အခုဘာလုပ်ရတော့မလဲဟင်။
ဖေဖေဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့အသံ ကြားတာနဲ့က စိတ်ထဲမှာ မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို
တန်းမြင်ယောင်လာတယ်။ ဒင်းကြောင့်။ ဒင်းအပြုံးတွေ၊ အပြုအမူတွေနောက်ကို

တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးရလွန်းလို့။

ငိုတာမဟုတ်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေက တဖွားဖွားကျနေတယ်။
ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေတဲ့အပြင် ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ တပည့်လေးတစ်ယောက်ကို ပွဲကိုဆက်ထိန်းဖို့ မှာထားပြီး
ကျွန်မ ပြန်ခဲ့တယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ သပြေမက အထုတ်အပိုးတွေနဲ့
ကျွန်မကိုစောင့်နေတယ်။ နာကျင်လန်းတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ရွံမိတယ်။
ကျွန်မအတွက်နဲ့ မိဘနှစ်ပါးမှာ တစ်ယောက်ဆုံးပါးသွားလို့ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်
မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မအိမ်မှာ အစီအရီတင်ထားတဲ့ အုံးပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနဲ့
နတ်ရုပ်တွေက ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်နေကြသလိုပဲ။

‘အစ်မတော် မငွေတောင်ပုံကဆိုရင် လုပ်လေကောင်မ၊ ညည်း
အခုတော့ သိပြီမို့လားဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ပြနေတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်။’

ပုဆိုးဝတ်ရင် အမြဲတမ်း ပြားချပ်နေအောင်ထားတဲ့ ခါးပုံစကို
ဖြေလိုက်တယ်။ နောက် အုံးပွဲ၊ ငှက်ပျောပွဲနဲ့ နတ်ရုပ်တွေကို မျက်တောင်မခတ်ပဲ
ကြည့်တယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေအစား အမုန်းတရားဆိုတဲ့
အငွေ့တွေ တဖွားဖွားလွင့်လာတယ်။

‘ယောကျာ်းတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ရှင်တို့ကို အမှီပြုပြီး
ပေးဆပ်ရတဲ့ဘဝကုန်ပြီ။ ဒီနေ့ဟာ ရှင်တို့နဲ့ ကျွန်မ ရေစက်ဆုံတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။’
လို့ပြောပြီး နတ်ရုပ်တွေတင်ထားတဲ့ ပဝါအနီစကို ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်တယ်။

အခန်း (၆)

ဒီလို ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်တော့ ရှိတဲ့နတ်ရုပ်တွေအားလုံး

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျပြီး အသံပေါင်းစုံ ထွက်လာတယ်။

‘ဟယ် ... ကောင်မ၊ ညည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။’

ညည်းတစ်သက်လုံး ကိုယ်တော်တွေ ကျွေးလို့၊ ကိုယ်တော်တွေ မွေးလို့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာတာလေ။

သပြေမက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး အံ့သြဝမ်းနည်းစွာဆိုရင်း သူမ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။

‘ညည်းနှယ်အေ ...။ ကိုယ်လင်မှုသားမှုနဲ့ အဆင်မပြေတိုင်း ငါ့ကိုယ်တော်တွေကို ရန်မလုပ်ပါနဲ့။ နင် ရွှေဆိုရွှေ၊ နင် ငွေဆိုငွေ၊ နင် တိုင်တည်တိုင်း ကိုယ်တော်တွေဘက်က တာဝန်မကျေတာ ဘာရှိခဲ့လို့လဲ။ ညည်းတော့ လင်စိတ်သားစိတ် မွန်နေလို့ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာတာ။ ထိန်းရမှာက ညည်းရဲ့ လင်တရားတဲ့ စိတ်ဟဲ့ ကောင်မရဲ့ ...’

တစ်ခါမှ ကျွန်မတို့ မာမာထန်ထန် မပြောခဲ့တဲ့ သပြေမက ကျွန်မစိတ်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောနေတယ်။ ငိုရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တာ ရစရာကို တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။ နောက် သပြေမက ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်လေး နတ်ရုပ်တွေ၊ ကိုကြီးကျော် နတ်ရုပ်တွေကို သူသတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာတွေအတိုင်း ပြန်ထားရင်း

‘ညည်းကိုအေ ငါ့မှာ အသိဉာဏ်ကြီးတဲ့သူ၊ ငါတို့တွေထက် ပညာတတ်တဲ့ ပညာရှိမကြီးဆိုပြီး နင်ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမြင်ခဲ့တာပါအေ၊ ညည်းခုလို ငါ့ကိုယ်တော်ပုံတွေကို တွန်းချပစ်တာ ငါ့ ရင်နာတယ်ဟေ့။’

သပြေမက သူ့ရင်ဘတ်ကို ထုထုပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောပြောငိုတယ်။ ကျွန်မ ဘာတွေ လုပ်မိပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုကို အရှင်တွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်အားကိုးစိတ်နဲ့ ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်တာ ဖြစ်မယ်။

‘ကိုးပြစ်ရှိရင်လည်း ကြေပါ။ ဆယ်ပြစ်ရှိရင်လည်း ကြေပါ။’ ၆

လင်တရူးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။

အသံကို ကျယ်ကျယ်အော်ပြီး ငိုနေရင်း သပြေမက အရှင်တွေကို တောင်းပန်နေတယ်။

ကျွန်မ အသိစိတ်ကပ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မလည်း မျက်ရည်တွေ ထွက်နေပြီ။ ဒီထက် အဆိုးဝါးဆုံးက ကျွန်မရဲ့ တိုက်ကြက်လေး ခေါင်းကျိုးသွားတယ်။ ဘုရားဘုရား ကိုကြီးကျော်ရဲ့ ရွှေတိုက်ကြက်ကလေး။ ကျွန်မ ကတော်ဖြစ်ခါစ ဟောကိန်းတွေ၊ ပြောကိန်းတွေ မှန်လိုဆိုပြီး ကျွန်မရဲ့ နတ်ဆွေနတ်မျိုးတွေ ဆက်ထားတဲ့ ခေါင်းကို ရွှေငါးကျပ်သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ တိုက်ကြက်လေး၊ သွားပြီ။ ကျွန်မ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တဲ့ခဏမှာ ကျွန်မ တန်ဖိုးထားတဲ့အရာလေး ကျိုးသွားပြီ။

သပြေမကတော့ ကျွန်မကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနဲ့ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး။

‘အေးပါ ကောင်မရယ်။ ငါ မှားသွားပါတယ်။ ခုတော့ အဆင်ပြေသလိုပဲ ထားခဲ့တော့။ ဖေ့ဖေ့ရက်လည်ပြီးမှ သေချာလေး ငါပြန်လုပ်ပါမယ်အေ’

‘ညည်း သေချာတယ်နော်’

ကျွန်မအပြောကို သပြေမက စိတ်မချစွာ မေးရင်း

‘ပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင် အရှင်နှစ်ပါးရဲ့ လက်သုံးတော်ဓားနဲ့ ဒီလင်တရူးမကို ဖယ်ရှားတော်မူပါဘုရား။ စီးတော်ကျားနဲက တိုက်တော်မူပါ’

သပြေမက ပြောလျက်နဲ့ တော်ပြီးအရှင်နှစ်ပါးကို လှမ်းတိုင်တည်တယ်။ သပြေမကစကားသံ ကြားလိုက်တဲ့အချိန် ကျွန်မ အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။ ဘုရား ... ဘုရား ... တောင်ပြီး အရှင်နှစ်ပါးမှာ ကိုယ်တော်လေးက အပြစ်ရှိတဲ့ ဘယ်ကတော်ကိုမှ ခွင့်လွှတ်လေ့ ခွင့်လွှတ်ထ မရှိဘူး။ ကျွန်မ ကြက်သီးတွေ

တဖြန်းဖြန်း ထလာပြီး မွေးညှင်းတွေတောင် ထောင်သွားတယ်။

‘တပည့်တော်မကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါဘုရား’

ကျွန်မနုတ်က ခပ်ဖွဖွရွတ်ပြီး အရှင်နှစ်ပါးရှေ့ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်တယ်။
အရှင်နှစ်ပါးရဲ့ အကြည့်တွေက ကျွန်မပေါ် စိမ်းသက်နေသလို ခံစားနေရတယ်။
ကိုကြီးကျော်ရဲ့ ရွှေကြက်လေး လည်းပင်းကျိုးသွားသလို ဆက်ထားတဲ့
အရက်ပုလင်းတွေကလည်း ကွဲကုန်ပြီ။

‘ခုမှတော့ လုပ်မနေနဲ့တော့။ ညည်းအဖေအသုဘက ပြန်လာမှ
ပွဲတွေဘာတွေ ပြန်တင်ပြီး တောင်းပန်တော့။ နောက်ကျနေမယ် သွားကြစို့’

အထုပ်အပိုးတွေ သယ်လာရင်း သပြေမကဆိုတော့ ကျွန်မ
ကိုယ်တော်တွေကို စိတ်မကောင်းစွာ တောင်းပန်ရင်း ထားခဲ့ရတော့တယ်။ နယ်က
မေမေ့ အိမ်လေးကိုရောက်တော့ ဖေဖေအလောင်းကို နယ်ထုံးစံအရ သုံးရက်ပဲ
ထားပြီး သဂြိုလ်ရမယ်တဲ့။ ပါလာတဲ့ ငွေလေးနည်းနည်း အမေ့ကိုပေးပြီး
ဖေဖေနာရေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ပေးမိတယ်။ မေမေကတော့
ကျွန်မဖြစ်အင်တွေကို ဘာမှမသိဘဲ ဖေဖေဆုံးသွားလို့ စိတ်မကောင်း
မျက်နှာမလှတာဟုပင် ထင်နေလိမ့်မယ်။ ကျွန်မမှာသာ ကျွန်မကိုချစ်ပြီး
စောင့်ရှောက်တဲ့နတ်တွေကို စော်ကားမိတဲ့ အဖြစ်ကို ထိတ်လန့်နေတယ်။

ညဆို အိမ်မက်တွေက မကောင်း။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာ
ကျားတွေ တွေ့လို့တွေ့၊ မြွေတွေ လိုက်လို့လိုက်နဲ့။ မေမေ့အိမ်မှာ
အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့ညတွေ များလာပြီ။ ဖေဖေရက်လည်ပြီးတာတောင် မပြန်ဘဲ
မေမေနဲ့ သူ့ညီမတွေအိမ်မှာ လိုက်အိပ်၊ လိုက်စား၊ လိုက်နေတယ်။ သပြေမက
ကျွန်မဒီမှာ အေးဆေးနေလို့ရအောင် ငွေတချို့ကို လှမ်းပို့ပေးတယ်။
ဖေဖေရှိစဉ်ကတော့ ဖေဖေကိုကြောက်လို့ ဒီလို နတ်ကတဲ့အလုပ်တွေကို
အသိုင်းအဝန်းတစ်ခုလုံးက မဆန့်ကျင်သလို ကန့်လည်း မကန့်ကွက်ခဲ့ကြဘူး။

ကျွန်မဘာလုပ်လုပ် ဥပေက္ခာတရားနဲ့သာ ဆက်ဆံကြတယ်။

နောက် နတ်ကလို့ရတဲ့ ငွေကြေးလေးတွေကို အိမ်ကိုပို့ပေးတဲ့အချိန် ဖေဖေက ကျန်းမရေး ချူချာတဲ့အချိန် ကိုက်နေလို့ ပြောလို့မရနိုင်တဲ့သူဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေရှိစဉ်ကတော့ နယ်ပြန်ရင်တောင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေဖြစ်တယ်။ သိသာသိစေ၊ မမြင်စေနဲ့ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။ ပြီးတော့ နယ်မှာသိတဲ့ ကျွန်မနာမည်က ဖိုးကျော်။ နာမည်အရင်းကတော့ ကျော်ကျော်ဆိုတော့ ဖိုးကျော်လို့ပဲ တစ်ရွာလုံးက ခေါ်ကြတယ်။

‘ဖိုးကျော်.... မင်းအဒေါ်က ဟိုဘက်ရွာက သူ့အိမ်တစ်လုံး လယ်ဆယ်ဧက ရောင်းရလို့ ကနားပေးမယ်တဲ့။ မင့်အဖေ နေမကောင်းဖြစ်လို့ မင့်အဒေါ် ကနားပေးမယ့်ကိစ္စကို ခဏနောက်ဆုတ်ထားတာ။ မင်းအဖေ ဆုံးသွားတာလည်း တစ်လလောက်ရှိပြီဆိုတော့ အခု လုပ်ချင်တယ်တဲ့။ နယ်က နတ်ကတော်တွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မင်းပဲ ဦးစီးလုပ်လိုက်။ မင်းအဒေါ် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ။’

ဒီလိုနဲ့ အမျိုးတွေရဲ့ကနားတစ်ခုမှာ ကပေးဖို့ အကြောင်းဖန်လာတယ်။ ဖေဖေရက်လည် ပြီးပြီးချင်း ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ဖို့ ပြန်သွားတဲ့ သပြေမကို နတ်ရုတ်တချို့ယူစေပြီး ဒီမှာကနားလာကဖို့ အကြောင်းကြားရင်း လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို စုဝယ်ထားလိုက်တယ်။

သပြေမ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဒီမှာ နတ်ကနားအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း စုံစုံလင်လင်နဲ့ ပြင်ဆင်ထားတော့ အဲဒီ ကောင်မ ယူလာတဲ့နတ်ရုတ်တွေ ခင်းလိုက်တာနဲ့ ကနားတစ်ခု စလို့ရပြီ။

*

နာခေါင်းထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ အမွှေးတိုင် ရနံ့တွေက မွှေးပျံ့မနေဘဲ အနည်းငယ် စိမ်းသက်နေတယ်။ နောက် ကိုယ်တော်တွေ ပုံရိပ်ကလည်း အနည်းငယ်

ခက်ထန်နေသို ခံစားနေမိတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မ ဒီအပွဲအတွက် အနည်းငယ်
စိုးရိမ်နေတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အရှင်တွေ ကျေးဇူးနဲ့ အဆင်ပြေပြေပြီးပါစေ။
ကိုယ့်နယ်မှာ လုပ်တဲ့ပွဲမို့ ပိုပြီး အဆင်ပြေပြေဖြစ်စေချင်နေတယ်။ ငှက်ပျော့ပွဲ အုန်းပွဲ
အားလုံးကို သက်ဆိုင်ရာနေရာတွေမှာ အစီအရီထိုးပြီး စံပယ်ပန်းတွေကိုလည်း
ဝေနေအောင် လှူထားတယ်။ မနက် ၉ နာရီလောက်မှာတော့ ကနားအစကို
သပြေမနဲ့ တခြားနယ်က ကတော်နှစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး အဖွင့်ကခိုင်းလိုက်တယ်။

‘မြန်မာအစ တကောင်းကပါ ဘုရား။ အိမ်တွင်းအဖေကြီး
မင်းမဟာဂီရိကနေ စတင်လို့ အကြိုတော် ထောက်ပါပြီ ဘုရား’

သီချင်းသံနဲ့အတူ နတ်ဆိုင်းသုက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်းဆိုင်း တီးနေပြီ။
သူတို့အဖွင့်စပြီးရင် ကျွန်မ ကိုကြီးကျော် စချော့ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
ကိုကြီးကျော်နတ်ရုပ်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ပွတ်သတ်ပြီး ကျွန်မနဖူးနဲ့ပါးကို
ပွတ်လိုက်တယ်။

‘ကျေးတော်မျိုး ကျွန်မ၊ ကျွန်တော်မျိုး ကျွန်မကို ချစ်စိတ်နဲ့ ဖြစ်သမျှကို
ခွင့်လွှတ်ပေးပါ’

သပြေမကိုလည်း ကျွန်မ နည်းနည်း စိတ်ပူနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ပြောထားလို့ သပြေမက ကျွန်မကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတယ်။ နောက်
စပါပြီ။

‘ကိုကြီးကျော် ... ကိုကြီးကျော် ... တို့ကိုကြီးကျော်
ထူးလည်းထူးတယ် .. မူးလည်းမူးတယ် ... တို့ကိုကြီးကျော် အရက်သမားမှန်ရင်လေ
ယှဉ်ပြိုင်ကာ သောက်လိုက်ချင်တယ်။ ကြက်သမားမှန်ရင်လေ ယှဉ်ပြိုင်ကာ
တိုက်လိုက်ချင်တယ်’

ကျွန်မ ချော့နေရင်းနဲ့ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ အရိပ်တွေက ဖျတ်ခနဲ
ဖျတ်ခနဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျားတွေက တစ်မျိုး၊ ဓားတွေက တမျိုးနဲ့

မူးဝေနေတယ်။ ဒါ့အပြင် ဆိုးတာက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကိုကြီးကျော်ရဲ့ သောက်တော်ဘူးကို မသောက်ဘဲ နားချင်ပေမယ့် ကျွန်မလက်မှာ ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က အတင်းတိုက်နေလို့ ခံစားနေရလို့ အဆတ်မပြတ် သောက်နေမိတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ လက်ဦးဆရာ မာမိကြီးရဲ့ `ကတော်တွေ အမှားတစ်ခုခုလုပ်ထားရင် လူလယ်ကောင်မှာ အရှက်ခွဲခံရတတ်တယ်နော်။ အဲဒါ တစ်ခုကို မြဲမြမှတ်ထား။ အထူးသဖြင့် ကိုကြီးကျော် ... ဆိုတဲ့စကားသံက ကျွန်မ နားထဲကို သံရည်ပူနဲ့ လောင်းချသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

အခန်း (၇)

ကိုကြီးကျော်ကို ချောနေရင်းနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာတယ်။ နယ်ကို မလာခင်က ကန်တော့ပွဲတွေနဲ့ အရှင်တို့ နတ်ရုပ်တွေကို ဒေါသတစ်ခုတည်းနဲ့ ပစ်မှားခဲ့မိလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာက မီးပြင်တစ်ခုလို ပူပြင်းပြီး အငွေ့တွေ ထွက်နေတယ်လို့ကို ထင်နေမိတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုကြီးကျော်ကို ချောနေတဲ့ နတ်တီးလုံးက တဖြည်းဖြည်းပြောင်းသွားပြီး ကျွန်မဘေးကို နတ်ကတော် အဘွားကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ ဝင်ကူပြီလေ။ အဘွားက အသက် ၆၀ လောက် ရှိတယ်။ ဒီနယ်မှာ သြဇာအရှိဆုံး ကတော်အိုကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ အဘွားရဲ့ လိပ်ပြာအစွဲက ကိုကြီးကျော်ပင်။ အမှန်ဆို ကိုကြီးကျော် ချောနေရင် တော်ရုံလူဝင်လာတာမျိုးနှင့် တခြားနတ်တပါးပါး ဝင်ပူးလာတယ်ဆိုတာမျိုးကို ဘယ်ကတော်မှ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိ။

`ပွဲဦးမင်းပါ ဘုရား။ ပွဲလယ်မင်းပါ ဘုရား။ ပွဲသိမ်းမင်းပါဘုရား၊ အမှားအယွင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပေးတော်မူပါဘုရား။

အဘွားက နှုတ်မှ တဖွဖွရွတ်ရင်း နတ်သီချင်းကိုလည်း
ပြောင်းခိုင်းနေတယ်။ ဆိုင်းသမားကို လက်တွေ ဘာတွေပြပြီး အချက်ပြဖို့ကိစ္စကို
ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရဘူး။ နောက် သီချင်းအေးအေးလေးက ဆိုင်းသံနဲက
ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းထွက်လာတယ်။ နတ်ချော့သီချင်းသံတွေက
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချိန်းလို့သွားသလို ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်မိလို့ လုပ်မိမှန်း
မသိတော့ပါဘူး။ အဘွားကတော့ ကျွန်မတို့လို လှပအောင်
ခြယ်သထားတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးရေကျလေးလိမ်းပြီး
ခေါင်းပေါင်းတစ်ခုကိုပဲ ဟန်ကျပန်ကျ ပေါင်းထားတယ်။ နယ်မှာနေတဲ့
ကတော်ဖြစ်လို့ အသက်ကလည်း ကြီးတော့ မော်မော်ကြွားကြွားဟန်မရှိ။
သမ္ဘာရင့်နေတဲ့ ကတော်အိုဆိုတော့ကျွန်မ ဖြစ်နေတာကို ရိပ်စားမိနေပုံရတယ်။
ဒါကြောင့် ပညာသားပါပါနဲ့ တောင်းပန်ပြီး လာကူတာ။

‘ဒိုး ... နန်းတော်ကြီးက ဒိုး ဟေ့’

သမိုင်းကြီးတဲ့သခင်၊ စိတ်ဆက်တဲ့ သခင်၊ ကျေးတော်မျိုးကျွန်မ
ကျွန်တော်မျိုး ကျွန်မကို ကိုးပြစ်ရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆယ်ပြစ်ရှိရင်လည်း
ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်မ ဒိုးဆွဲရင်း တဖွဖွတောင်းပန်နေတယ်။ ကျွန်မ မြင်ကွင်းတွေ
တဖြည်းဖြည်းဝါးလာတယ်။ နောက်ဆုံး ဒိုးသံကို တစ်ချက်ချပြီး နတ်ပို့သီချင်းသံကို
တီးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ အဘွားက ကျွန်မ ခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

*

‘ညည်းကိုအစ စိတ်ပူလိုက်ရတာ ကောင်းမ။ ကတော်တွေအားလုံး
နင့်ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ။ နောက် အဘွားဒေါ်ကျင်အေးက တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ
ရေတစ်ခွက်သွားယူပေး ငါ့ကိုဆိုပြီး ကိုတော်ကြီး နတ်ရုပ်မှာ သွားတိုင်တည်တာဟ’

သပြေမ စကားသံ ကြားလိက်ရမှာ ပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားသလိုပင်။

‘အေးဟယ်၊ ငါဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူး။

တော်သေးတယ် အဘွား လာကူပေးလို့။ ငါမပြန်ခင်တော့ သွားကန်တော့ဦးမယ်။

ကျွန်မ စကားကို သပြေမက ထောက်ခံတယ်။

`အဘွား နတ်ပွဲတွေ သိပ်မကတော့ဘူးတဲ့။ အသက်လည်း ရလာတော့ အသောက်အစားတွေက ဘုရားမကြိုက်လို့ဆိုပြီး ဘာသာရေးလုပ်နေတာ များတယ်။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်နဲ့ ပျော်မွေ့နေတာ။ ဒီနေ့တောင် နင့်အဒေါ်က သွားကြည့်ပေးပါဦး။ ကလေးတွေ အမှားအယွင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး အကူအညီတောင်းလို့ လာတာတဲ့။

ကျွန်မက `ဪ ဆိုတဲ့ စကားအပြင် တခြားစကား မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်သက်လုံး နတ်မှန်နတ် အရိုးစွဲလာတဲ့ နတ်ကတော်ကြီးတွေတောင် အသက်ကြီးလာတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကို ဘာသာရေးအသိနဲ့ ထိန်းချုပ်သွားနိုင်ကြတာပဲလို့ တွေးမိတယ်။

`နင့်ကိစ္စတွေပြီးရင် ပြန်ကြစို့လေ။ ဒီမှာက ဘာအလုပ်မှမရှိဘူး။ ဟိုမှာ ငါတို့အလုပ်တွေ ပစ်ထားရတာ များနေပြီ။

သပြေမစကားကို နားထောင်ရင်း နောက်ရက်တော့ ပြန်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နေရာဟောင်းကို ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အရိပ်ဟောင်းက ပုံရိပ်လေးတွေက တက်တက်လာပြန်တယ်။ ကျွန်မ ဟိုမှာ မရှိတဲ့အချိန်မှာ မောင်ဘယ်သူ့ရင်ခွင်ကို ရောက်နေမလဲမသိဘူး။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်လို့တော့ မပြောကြပါနဲ့။ ဘယ်သူမှမသိအောင် မောင် ကြည်ဖြူထားတဲ့အရာတွေတွေ ကျွန်မ ရင်ထဲအပြည့်ရှိတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အရိပ်တွေ စွန်းထင်လာမှာစိုးလို့ မောင် ထုတ်မပြတာနေမှာပါ။ မောင်ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကျွန်မ နှလုံးသားက ခံစားမိနေတယ်။ မောင့်မျက်လုံး၊ မောင့်အသံ၊ မောင့်ကိုယ်သင်းရနံ့လေးတွေကို နာကျင်စိတ်နဲ့ဆိုရင်တောင် အဆုံးသတ်က

ပိုချစ်မိပါတယ်လို့ ကျွန်မ ဖြေမိမယ်ထင်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တာ အပြစ်လို့ မဆိုကြပါနဲ့တော့။ အတွေးတွေက
တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ ဖြစ်နေလို့ အုန်းမောင်းတောင်
ဘယ်နှခါခေါက်သွားတယ် မသိ။

`ထတော့ ၊ မိုးတောင် တော်တော်လင်းနေပြီ။ လင်တော်မောင်
အကြောင်းတွေးပြီး လွမ်းစိတ်နဲ့ အိမ်မပျော်ဘူး မဟုတ်လား ကောင်မ?

သပြေမက ပြောလျက်နဲ့ ကျွန်မပေါင်ကိုရိုက်ပြီး နိုးတယ်။ သူပြောလိုက်မှ
ကိုယ်ကပဲ အချစ်ရူး စစ်စစ်ကြီး ဖြစ်နေသလို။

`မသော်မော် ... စောစောစီးစီး အချင်းချင်းတွေ ဘာဝုန်းနေတယ်။
မောင့်ကို လွမ်းတယ်လို့ ပြောမလို့တောင် ပြောမထွက်တော့ဘူး?

မျက်စောင်းကြီးကြီးထိုးပြီး ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုလိုက်ရင် သပြေမက

`ညည်းကိုက မူယာပိုဆိုတဲ့အတိုင်း ပိုတာပါ။ ညည်းအဖေ ဆုံးတော့
ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ငါ့ကိုယ်တော်တွေကို ပတ်ရမ်းပြီး ဇွတ်များကျားတော့မလားလို့

`ကောင်မ စောစောစီးစီး ကတ်တလီယာဒေ ပွင့်နေပါလား။ ငါ
မပြောချင်ဘူးနော်။ ဘုန်းကြီးလူထွက်ပဲရှိတယ်။ ခြောက်လူထွက်လို့ ရှိလို့လား။
အချိန်တန်တော့လည်း မောင်မှ မောင်ပါပဲကွယ်။ ဒီက မူယာပိုဆိုတာ မောင့်အတွက်
သီးသန့် သိပြီလား?

အခန်း (၈)

`အဘွားတို့တုန်းကလည်း ဒါမျိုးကြုံဖူးတယ် ဖိုးကျော်၊ မင်းလောက်ကြီး
မဟုတ်ပေမယ့် မင်းလောက်နီးနီးပါပဲ။ အဲဒီ တုန်း အဘွားဆရာ

ယောကျာ်းနတ်ကတော်ကြီးက တောင်းတောင်ပန်ပန်နဲ့ တွဲချောလို့ အရှက်မကွဲတာ။
နောက်တစ်ခါဆို ဂရုစိုက်ပါအေ။ ကိုယ်တွေက ဒီအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြုနေတာမဟုတ်လား။ သူတို့ကို ရိုသေမှ သူတို့ကတည်း ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပေမပေါ့။

အဘွားပြောပြတဲ့ အတိတ်အကြောင်းကြားမှပင် ကျွန်မ
ကံကောင်းသွားတာ သေချာသိလိုက်သည်။ မဟုတ်ရင် မလွယ်။ မူယာပိုဆိုတဲ့
နတ်ကတော့ နတ်ကနားမှာ အရက်သောက်လွန်ပြီး မူးလဲလို့ဆိုရင်
ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်တော့မယ်။ နောက် အဘွားက ဆက်ပြောတယ်။

‘ခုပိုအဆင်ပြေသွားတာ။ အဘွားက နတ်သိပ်မကဖြစ်တော့ဘူး။ ခုနက
တစ်ခုခုမှားနေတယ်လို့ စိတ်ထဲထင်လို့ ဝင်ချောလိုက်တာ။ နောက် အလှူအတန်းနဲ့
ဘာသာရေးလုပ်ဖြစ်ရင် အရှင်တွေကို အမျှအတန်း အမြဲပေးဝေတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း အဘွားကို သူတို့ချစ်ကြတာ ဖြစ်မှာပါ။ နတ်ကစားခဲ့တဲ့
သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အခက်အခဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။’

အဘွားက မောပန်းသွားဟန်နဲ့ ခဏနားတယ်။ စကားနည်းနည်း
ထပ်ပြောပြီး အဘွားကို ကျွန်မနဲ့ သပြေမ ကန်တော့ နှုတ်ဆတ်ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။
ကျွန်မတို့ နတ်လောကမှာ ကျွန်မတို့ထက် ဝါရင့်သမ္ဘာရင့်တဲ့ ကတော်ကြီးတွေရဲ့
ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်အင်တွေ များစွာ ရှိတယ်ဆိုတာကို အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်မ
အသေအချာ စဉ်းစားမိတယ်။

*

ဟိုမှာတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဖေဖေကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့
နေရခက်မှာစိုးလို့ မေမေ့ကို နယ်ကနေ ရန်ကုန်ခေါ်လာတယ်။ အဖေရှိတုန်းက
ကျွန်မရဲ့အလုပ်ကို မေမေ ထောက်လည်း မထောက်ခံခဲ့သလို
ကန့်လည်းမကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး။ ခုချိန်ထိ ကျွန်မအိမ်ကိုလည်း ဖေဖေသွားခွင့်မပြုလို့
မေမေ တစ်ခါမှမရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲဖြစ်တယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မတို့ မိသားစု အိမ်ရောက်ပြီး

တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ မောင် ရောက်လာတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအလှအပ အချိုးအဆစ်ပေါ်အောင်ဆိုညှဉ်း အမြဲ အကျီအကျပ်နဲ့ ဘောင်းဘီကို မချွတ်တမ်းဝတ်တဲ့ မောင်က ဒီနေ့တော့ ရှုပ်အကျီအပြာနဲ့ ကျင်ပုဆိုးကွက်ကျဲကို ဝတ်ထားတယ်။ နောက် မောင်စီးထားတဲ့ ကတ္တီပါဖိနပ် အစိမ်းရောင်က မောင့်ခြေချောင်း၊ ခပ်ဖွေးဖွေးလေးကို ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းစေတယ်။

မောင်ရောက်လာတကို ကျွန်မ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ပေမယ့် သွားမတွေ့ဘူး။ မေမေနဲ့ပဲ စကားဆက်ပြောနေလိုက်တယ်။ အရိပ်လေး မြင်လိုက်တာတောင်မှ ဘာတွေ ဝတ်လာတယ်ဆိုတာကို သေချာဂရုစိုက်ကြည့်မိတဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မုန်းမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်သတိရပြီး ချစ်နေပါစေ မောင့်ကြောင့် ဖေဖေအတွက် တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်ခဲ့တာ စိတ်နာနေမိသေးတာလည်း အမှန်ပါ။

သပြေမနဲ့မောင် စကားတွေပြောနေကြတယ်။

သူတို့စကားလုံးတချို့တော့ အကြားမချက် ကြားတစ်ချက် နားထဲကို ဝင်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်မမေမေကတော့ ဧည့်သည်ဆိုတဲ့ အသိကလွဲပြီး ကျန်တဲ့အတွေး ရှိနိုင်မယ်မထင်။ သူမက ရိုးရိုးအအ တောသူမကြီးကိုး။

‘ဧည့်သည် သားဆီကို လာတာဆို သွားတွေ့လေ’

မေမေပြောလာပြီဆိုတော့ မဖြစ်မနေ သွားတွေ့ရတော့မယ်။ ကျွန်မ စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်မရနိုင်သေးဘူး။ စိတ်တွေက တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ သပြေမတို့ စကားပြောနေတဲ့နေရာကို လှမ်းလာလိုက်တယ်။

‘မင်းခန့်ကျော် မင်းပြန်တော့။ ဒီမှာ နယ်က အမေပါလာတယ်။ သူ ရှိနေတဲ့အခိုက်မှာ ဘာပြဿနာမှ ငါမဖြစ်ချင်ဘူး။ နေနိုင်ရက်တဲ့ မင်းလိုယောကျ်ားကို သိပ်စိတ်နာတယ်’

ကျွန်မ နှုတ်ဖျားမှ မောင် မဟုတ်ဘဲ မင်းခန့်ကျော်လို့ သုံးတဲ့စကားလုံးကို

မောင် အံ့ဩသွားတယ်။ မောင့်မျက်ဝန်းတွေမှာ မယုံကြည်ဟန်တွေအပြည့်။
အမှန်တော့ ကျွန်မလည်း ဒီလိုစကားတွေ ဘယ်ပြောချင်မလဲ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ
သဘောပေါက်ရတော့မယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို နားလည်ရမယ့် အချိန်တန်နေပြီ။

ရှင်တို့ကော ကျွန်မ ဒီ မင်းခန့်ကျော်ဆိုတဲ့ အမည်နာမကို
ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေတယ် ထင်ကြသလား။ အမှန်ဆို ကျွန်မ အခုလို
ဖေဖေဆုံးလို့ အားငယ်နေတဲ့အခိုက်မှာ မောင့်ရင်ခွင်ကို မှီပြီး လောကဓံကို ရဲရဲကြီး
ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တာပေါ့။ ဖေဖေဆုံးတာတောင် အိမ်ကု တစ်ချက်မလာတဲ့မောင်။

ဖုန်းလေးတစ်ချက်နဲ့တောင် အဆင်ပြေလား မေးဖော်မရတဲ့သူကို
စွဲလမ်းနေတာ မဖြစ်သင့်တော့ဘူး။ ထန်းပင် ငုတ်တိုဆိုတာ
ဘယ်လောက်ပဲရေလောင်းလောင်း အညောင့်မထွက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မဘဝက
ထန်းပင်ငုတ်တို စစ်စစ်လေ။ ဘယ်လောက်ရေလောင်းလောင်း ဘယ်တော့မှ
ထွက်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ အညောင့်ကို ကျွန်မ မိုက်ရှူးရဲစွာ မျှော်လင့်နေခဲ့မိတာ။

မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
ယောကျာ်းတစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်နဲ့ မေတ္တာတရားကို ရှင်
ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားပါတယ်။

မိန်းမစကားတွေ မရပ်မနား ပြောလိုက်မိတယ်။ စကားနဲ့အပြိုင်
မျက်ရည်မိုးက စိုလာပြန်တယ်။ ရင်ထဲမှာ နင့်နေတဲ့ ခံစားချက်က အလွမ်းလား၊
အချစ်လား၊ ကြင်နာခြင်းလား၊ နာကျင်ခြင်းလားဆိုတာ ကျွန်မ
ကောင်းကောင်းအဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်သေးဘူး။ မောင့်နည်းတူ သပြေမကလည်း
ကျွန်မကို အံ့ဩဟန်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်နေတဲ့လောကကြီးမှာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာတွေ
လုပ်ဖို့ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာမှဖြစ်မယ်။ ထိန်းချုပ်တယ်ဆိုတဲ့
စကားလုံးတွေသုံးပြီး ကျွန်မ ဘယ်ဘဝကိုမှ အဆုံးထိ မနာကျင်စေတော့ဘူး။

လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်သွားစရာလည်းမလိုပါဘူးမောင်ရယ်။ ကျွန်မ
မောင့်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလေးလိုက်ပါတော့မယ်။

ဘဝကို တစ်က ပြန်စပြီးရင် မောင့်အတွက် မောင့်အတွက်ဆိုတဲ့
ရူးရူးမူးမူးဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စတွေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖြစ်စေရတော့ဘူး။ ချစ်မိသူကတော့
အချစ်နွဲ့ထဲက လွတ်မြောက်သွားတဲ့ ကျွန်မ မကြုံဖူးသေးဘူး။ ကျွန်မ ရဲရင့်မှ
ဖြစ်မယ်။

‘အင်းပါ ... ချစ်၊ မင်း မောင့်ကို စိတ်နာနေမယ်ဆိုတာ မောင်
နားလည်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာတော့ မောင်က မင်းအပေါ် အရမ်းဆိုး။
အရမ်းနိုင်စားတဲ့ လူဆိုးလေးပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင် ချစ်အပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေကို
ခံစားတတ်တဲ့ ချစ်နှလုံးသားက တချိန်ချိန်မှာ သိမှာပါ။ ခပ်ဟောဟောနေတတ်လို့
နှလုံးသားမှာ ယုတ်ညံ့ခြင်းတွေ အမြဲကိန်းအောင်းနေမယ်လို့ ချစ် တရားသဘောနဲ့
တွက်ထားရင် မှားလိမ့်မယ်။ ချစ်အမြင်မှာ ချစ်ကိုယ်ချစ် ထန်းပင်ငုတ်တိုလို မမြင်ဘဲ
ရေနဲ့ထိတိုင်း အညောင့်လေးတွေထက်ထွက်လာတဲ့ သပြေငုတ် ဖြစ်လာမယ့်နေ့မှာ
မောင်ပြန်လာခဲ့မယ်’

မောင့်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်မကို ဖတ်ပြီး ပါးပြင်ကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းတော့
ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ မောင့်ရင်ခွင်ရဲ့ အနွေးဓာတ်က ကျွန်မကိုယ်ကို လွှမ်းခြုံသွားလေရဲ့။

အခန်း (၉)

မောင့်နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးက ကျွန်မပါးကို ထိတယ်ဆိုရုံလေး နမ်းပြီး
မောင် ကျွန်မရှေ့လှည့်ထွက်သွားတယ်။ မောင့်အနမ်းလေးတစ်ပွင့်မှာတင် ကျွန်မ
နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပြိုကျပျက်စီးသွားတယ်။ မောင် ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ကို
ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကျွန်မရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ကမ္ဘာမှာ နေတစ်စင်း
ထွက်ထွက်လာတယ်။ မောင် ကျွန်မကို ထာဝရ ထားသွားခဲ့ပြီလား မသိ။

ကျွန်မနဲ့နောင်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို သပြေမက ဘာမှမပြောဘဲ ဆွံ့အနေတယ်။

ကျွန်မ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန် မောင်က ကျွန်မနဲ့ သပြေမတို့ရဲ့ အဝေးဆုံးတစ်နေရာကို ရောက်နေပြီ။ မောင်က ... ထန်းပင်ငုတ်မဟုတ်ဘဲ ရေနဲ့ ထိတိုင်း အညောင့်လေးတွေ ထွက်ထွက်လာတဲ့ သပြေမငုတ်တိုဖြစ်မှ ပြန်လာမယ် ဆိုတော့ မောင် ကျွန်မကို သံယောဇဉ် ရှိနေခဲ့တယ်ပေါ့။ ကျွန်မ မျှော်နေရမှာလား။ ပျော်နေရမှာလားဟင်။

‘မူယာ ... မူယာ ... ကောင်မ’

သပြေမက ကျွန်မကို စိတ်ပူပန်စွာ ခေါ်နေတယ်။

‘မင်းခန့်ကျော် တကယ်ထွက်သွားပြီလား မသိဘူးနော်။ ညည်းကို ငါ ဒီလောက်ထိပြောလိမ့်မယ် ထင်မထားဘူးဟယ်။ အမှန်ကလေ ညည်းအဖေ အသုဘကို ငါက မလာခိုင်းလို့ သူမလာတာ။ ညည်းအဖေဆုံးတာ သိသိချင်း ငါတို့ နယ်လိုက်သွားတဲ့နေ့ သူလိုက်လာရမလား မေးတယ်။ ညည်းက အိုက်တင်တွေနဲ့ ငိုနေလို့ ငါက မလာစေချင်ဘူး ထင်မိလိုက်တာ’

သပြေမက ပြောနေရင်း ကျွန်မလက်ကို လာကိုင်တယ်။

‘မှားကုန်ပြီထင်တယ် မူယာရယ်။ အေးအေးဆေးဆေးမှ ညည်းကို ပြောမယ်ဆိုပြီး နေနေတာ’

သပြေမက မငိုဘဲ ရှိုက်နေတယ်။ ကျွန်မကို ပြောမပြတဲ့ ဘယ်အကြောင်းအရာတွေများ သပြေမနဲ့ မောင့်ကြားမှာ ရှိနေသေးတာလဲ။

‘ညည်းအဖေနာရေးပြီးတော့ ငါ ရန်ကုန်ကိုပြန်လာတယ်။ အဲဒီ တုန်းက မင်းခန့်ကျော် လာတွေ့တယ်။ နာရေးနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး ခက်ခဲနေမှာဆိုပြီး နင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ iPhone ကိုရောင်းပြီး ငွေတွေ ပြန်လာပေးတယ်။ နင်သိရင် လက်မခံမှာစိုးလို့ ငါ ဒီအတိုင်း ယူထားလိုက်တာ။ မင်းခန့်ကျော်ကလည်း

အတင်းကူညီတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး
တောင်းပန်တာကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့ဟယ်။

ဒါဆို နာရေးအပြီးမှာ ပွဲတွေ လက်ခံထားတယ်ဆိုပြီး သပြေမ ပိုလို့
မေမေ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ငွေတွေက မောင် ကျွန်မကိုပြန်ပေးတဲ့ ငွေတွေပေါ့။
ပြောပြောဆိုဆို သပြေမက အခန်းထဲဝင်သွားပြီး အနီရောင်ဘူးလေးကို
ယူလာတယ်။

‘ဒီမှာ မင်းခန့်ကျော်ရဲ့ စိန်နားကပ်’

သပြေမက ဘူးကိုဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ မောင့်နားရွက် ပါးပါးရဲရဲလေး
လှနေတဲ့ စိန်နားကပ်လေးရဲ့အရောင်က စူးစူးရှရှ။

‘နင် ငွေလိုရင် ရောင်းပြီးသုံးရအောင်တဲ့လေ။ အားလုံး
မှားကုန်ပါပြီဟယ်’

သပြေမက စိန်နားကပ်လေးကို ကိုင်ပြီး ငိုလေပြီ။ သပြေမ
စကားအဆုံးမှာ ကျွန်မ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်သွားတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ
နေဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အချိန်တစ်ခုခုရဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်မ မသိဘဲ စိတ်ထင်ရာတွေ ပြောလိုက်တာ သွားပြီ။ မေမေ
ရှိနေလို့ စကားကိုလည်း ကျယ်ကျယ်မပြောနိုင်တဲ့သူက ကျွန်မပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အိုး.... ကျွန်မအတွေးတွေ မှားကုန်ပြီရှင်။
ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ငွေနဲ့ပေးပြီး အပျော်တွေရှာနေရတယ်လို့ ထင်နေတာ
အမှားတွေပေါ့။ ဖြစ်သမျှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ လူမြင်ကွင်းမှာ မောင် ကျွန်မကို
သဲသဲလှုပ် ဂရုစိုက်မပြတတ်ပေမယ့် လူမမြင်နိုင်တဲ့နေရာတွေမှာ ဖိနပ်ကအစ
ကိုင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ မောင်မိုးပေးတဲ့ ထီးတွေကို ကျွန် ပျော်ပျော်ပါးပါး
ဆောင်းခဲ့ဖူးသလို မောင် ယုယုယယတိုက်တဲ့ ရေတွေ သောက်ခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်မဘာလို့ ဒါတွေကို အချစ်တို့ သံယောဇဉ်တို့လို မမြင်ဘဲ ငါက သူ့ကို

ငွေကြေးတွေနဲ့ ပံ့ပိုးနေလို့ဒါတွေ လုပ်ပေးနေတာလို့ ထင်နေမိတာလဲ။ မောင်များ
စိတ်နာပြီး ကျွန်မဆီပြန်မလာတော့ရင် လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မ သေမှာ။ ပွဲတွေ၊
ပန်းတွေ၊ ဆီမီးတွေ၊ အမွှေးတိုင် ရနံ့တွေနဲ့ လှပနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နတ်ခန်းက
ရနံ့တွေက ကျွန်မကို လှောင်ပြောင်နေသလိုလို။

‘လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ် ရှင်?’

ခေါ်လိုက်တဲ့ အချိန်တိုင်း ကြားရတဲ့ အသံတွေက နားဝကို
မသက်သာပါလား။

‘သပြေမ ... မောင်နေတဲ့ တိုက်ခန်းကို ငါတို့ လိုက်သွားမလား?’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ကောင်မရယ်။ တော်ကြာ ငါတို့ပုံစံတွေကို မင်းခန့်ကျော်
သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့သွားရင် သိက္ခာကျနေပါဦးမယ်’

ကျွန်မအမေးကို သပြေမက စဉ်းစားရင်း ဖြည်းဖြည်းဖြေတယ်။ ကျွန်မ
နည်းတူ သပြေမလည်း မောင့်အပေါ်စေတနာရှိပါလား။ မောင့်အသိုင်းအဝန်းမှာ
မောင့်ကို အထင်သေးခံရမှာကို စိတ်ပူနေတယ်။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါတို့ ယောကျ်ားပုံစံဝတ်သွားမှ ဖြစ်မယ်။

ငါတို့ကြောင့် သူ့ကို အထင်သေးမခံရစေချင်ဘူး။ နင်လည်း ဆေးဆိုးထားတဲ့
နင့်လက်သည်းတွေကို ဖျက်ပြီး ညှပ်ပစ်လိုက်ဟာ။ ငါလည်း အရှည်ထားတဲ့ ဆံပင်ကို
နည်းနည်းကြည့်ကောင်းအောင် ညှပ်လိုက်မယ်’

ကျွန်မ တစ်ခါမှ ကျွန်မဆံပင်ညှပ်ပြီးမှ သွားတွေ့မယ်လို့ မတွေးမိဘူး။
သပြေမကတော့ ဘေးကနေ ကျွန်မတို့ ဖြစ်ပုံကို အကုန်သိနေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
သဟဇာတ ဖြစ်မယ့်ပုံမျိုးကို ပြောင်းခိုင်းနေတယ်။

‘အေးပါ ကောင်မရယ်။ သွားတွေ့ရမှာက ကျုပ်လင်နော်။

ညည်းလင်မဟုတ်ဘူး။ ပိုပိုတွေလုပ်ပြီး ချိုးကြော်၊ စနိုက်ကြော်တော့ လုပ်မယ် မကြံနဲ့

‘မူးထာဟယ်။ မထော်မနန်းတွေ သူငယ်ချင်းလင်ကို
ကြောင်တောင်နှိုက်စရာလား။ ဒီမှာကြည့်၊ ခါးလေးလှုပ်ကာ
လှမ်းသာလျှောက်လိုက်စမ်းပါ သူငယ်တွေ၊ သူငယ်တွေဆိုတာ သပြေမနောက်မှာ
တစ်ပုံကြီး သဘောပေါက်လား မသော်မော်’^၇

သပြေမက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ခပ်ပြည့်ပြည့်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး
အိုက်တင်တွေ လုပ်ပြလို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ကြားက စိတ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ မောင့်ဆီသွားဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။
ကျွန်မလည်း အနှစ်နှစ်အလလ မဝတ်ဘဲထားတဲ့ ပုဆိုးကြီး တကားကားနဲ့
သပြေမကလည်း ဘောင်းဘီအကျပ်ကို ပုံကျအောင် ဝတ်ထားတယ်။
ပြောသာပြောတယ်။ တစ်သက်လုံး ကျားကျားလျားလျားဝတ်တာ မတွေ့ဖူးတဲ့
သေပြေပုံက ကျွန်မမျက်စိထဲမှာ လယ်တောထဲက စာခြောက်ရပ်ကို
ဘောင်းဘီစွပ်ထားတဲ့ အတိုင်း။ ကျွန်မ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း ပြုံးနေလို့
သပြေမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ပြီး သူ့ဘောင်းဘီကို ပြန်ပြန်ကြည့်နေတယ်။

‘ဝမ်းပါပြီတော်။ ငါ့ရဲ့ လှပတဲ့ ငါ့ရှဉ့်ကိုယ်လုံးလေး မပေါ်တော့ဘူး။
ဒီယောက်ပြားပုံကြီးနဲ့’^၈

သပြေမ စကားကြောင့် ကျွန်မ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်တယ်။
တော်သေးတယ်၊ မေမေများ ကျွန်မကို ဒီပုံမြင်ရင် ဘယ်လောက်ရယ်ချင်မယ်
မသိဘူး။ အိမ်မှာ ၃ ရက်ပဲနေပြီး သူ မနေနိုင်ဘူး။ နယ်ကိုပြန်မယ်ဆိုပြီး
ပြန်ပို့လိုက်လို့ တော်သေးတယ်။ မဟုတ်ရင် မလွယ်။

‘တပည့်တော်မ မောင်နဲ့ အဆင်ပြေပါစေဘုရား။ ကူညီဆောင်မပေးပါ’^၉

အစ်မတော် မငွေတောင်နဲ့ အရှင်တွေကို ဦးတိုက်လိုက်တယ်။ အိမ်က
အထွက်မှာ သာယာလာတဲ့ ရာသီဥတုက တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလာတယ်။

လေပြည်လေးတွေက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုက်နေရာမှာနည်းနည်းပိုကြမ်းလာသလို ခံစားရတယ်။ လေပြည်နဲ့အတူ မိုးရေစက်လေးတွေက တဖွားဖွားကျနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ခြိမ်းလိုက်တဲ့ မိုးခြိမ်းသံက ရင်ထဲကို ထိတ်ခနဲဖြစ်နေအောင် ကျယ်လှတယ်။ မောင်နေတဲ့ တိုက်ခန်းနားရောက်မှ ရွာလို့တော်သေးတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် မလွယ်။

‘ ဒေါက် ... ဒေါက် ?’

အခန်းတံခါးကို ခေါက်နေတဲ့အချိန် ရင်ခုန်သံတွေက မိုးခြိမ်းသံတွေလို ဆူညံနေတယ်။ မောင့်ကိုမြင်ရင် ‘ကျွန်မ မှားပါတယ်မောင်’ ဆိုပြီး မောင့်ရင်ခွင်ထဲကို ဝင်လိုက်ရမလား။ ကျွန်မနည်းတူ သပြေမလည်း ရင်ခုန်နေမှာကို သိတယ်။

‘ကလစ် ...’ ဆိုတဲ့ တံခါးသော့ကို လှည့်လိုက်တဲ့အသံကြားပြီး မောင့်အခန်းတံခါး ပွင့်လာတယ်။

အခန်း (၁၀)

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ မသိဘူး ခင်ဗျ’

အသက်နှစ်ဆယ်ပတ်လည် ကောင်းလေးတစ်ယောက် လာဖြေတယ်။

‘အစ်ကိုတို့က ကိုမင်းခန့်ကျော်မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူနဲ့တွေ့ရအောင် လာတာ’

ကောင်လေးက ကျွန်မတို့ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြဟန်နဲ့

‘အစ်ကိုတို့က ကိုမင်းခန့်ကျော် နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ မသိဘူးလား။

ထိုင်းမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အကူအညီနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့သွားတာ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကပဲ

အိုး ... ဘုရားသခင်၊ မောင်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ မောင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ
မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကျွန်မကို သပြေမက သတိပေးသလို တစ်ချက်လာကိုင်ပြီး ...

‘ကျေးဇူးပဲ ညီ၊ ကိုယ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး။’

ကောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ရင်း သပြေမက ကျွန်မလက်ကို တွဲခေါ်တယ်။
ဘာကြောင့်နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုတာ ပြောမသွားတာလဲ မောင်ရယ်။ ချစ်
ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် မောင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်မယ်ဆိုပြီး
ကြိုးစားလိုက်တာပေါ့။ မောင်သာ ကျွန်မနားနေရင် ဘာပဲ လုပ်ပေးရလုပ်ပေးရ
ပါကွယ်။ မောင် ဒီလို လွတ်မြောက်ဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကြိုးပန်းနေမှန်း
ကျွန်မမှ မသိတာကိုး။

အလာတုန်းက ခြိမ်းရုံခြိမ်းတဲ့ မိုးကြိုးတွေက ကျွန်မခေါင်းကို
ပစ်ချလိုက်တယ်လို့ကို ထင်မိတယ်။ ရက်စက်လိုက်တာလို့ မပြောချင်ပေမယ့် မောင်
မကြင်တာတော့ သေချာတယ်။

‘ဘာတဲ့ ၊ သပြေငုတ်လို ရေနဲ့ထိပြီး အညောင့်သစ်လေးတွေ
ပြန်ပေါက်မယ်လို့ ခံယူထားတဲ့နေ့ ပြန်လာမယ်။’ ဆိုတာ မောင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့
ပြောခဲ့တာပေါ့လေ။ ပြန်ထွက်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မနဲ့ သပြေမ
မျက်ရည်မိုးတွေ လမ်းထိလျှံခဲ့တယ်။

*

လွမ်းဆွတ်တဲ့ဒဏ်ဆိုတာ ခံရဖူးတဲ့သူမှ သိလိမ့်မယ်။
တစ်ရက်တစ်နေ့တည်းနဲ့ ပြေပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ အလွမ်းစစ်မဟုတ်လို့ဘဲ
ကျွန်မကတော့ သတ်မှတ်တယ်။ ပိတောက်တွေတောင် အကြိမ်သုံးဆယ်လောက်
ပွင့်ခဲ့လို့ ခါနွေဥဩရဲ့ တွန်ကျူးသံတွေကိုလည်း လွမ်းဆွေးဆွေးခံစားခဲ့တာ
နှစ်ပေါင်းကြာညောင်းပေါ့။ ဖေဖေနောက်ကို မေမေက များမကြာတဲ့

နှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ လိုက်သွားတယ်။

ဒီနှစ်တွေမှာ လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မဘဝ တိုးတက်ရှင်သန်အောင် မနည်း ပြန်ပျိုးထောင်ခဲ့ရတယ်။ အမှန်တော့ အချစ်ဟာ ကာရန်မညီတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ လိုချင်တပ်မက်ပေမယ့် အချိန်တန်တော့ မောင်က ကျွန်မရင်ခွင်ကနေ ပျံသန်းသွားတယ်။ မောင်ကတော့ လွတ်မြောက်သွားပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ချစ်တတ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မောင့်ထံပါးမှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ ဖြစ်ဖြစ် ခိုလှုံချင်သေးတယ် မောင်။

ခု ကျွန်မက နတ်လောကမှာ တပည့်တပန်းတွေ တော်တော်များများရဲ့ မာမီမူယာ ဖြစ်နေပြီလေ။ အသည်းကိုကွဲအောင် ခမ်းစိမ်းစိမ်းခွဲသွားတဲ့ မောင်ရယ် ဒီရင်ခွင် အိုဟောင်းဟောင်းကိုများ လမ်းကြိုရင် ဝင်နားစေချင်သေးတယ်။ အမှန်တော့ အခြောက်ဘဝဆိုတာ ရေလျှော်ပြီး မခြောက်လို့ ထိုင်းနေတဲ့ အဝတ်လိုပဲ။

အရမ်းခြောက်သွားတဲ့ အဝတ်လိုလည်း တန်ဖိုးမရှိသလို အရမ်းစိုနေတဲ့ အဝတ်လိုလည်း အရေးတယူ မရှိတတ်ကြဘူး။ လောကမှာ စိုတာတွေ၊ ခြောက်တာတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မတို့မှာရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုတော့ အချစ်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ရူးတယ်လို့ ဆိုကောင်းဆိုလိမ့်မယ်။ မိခင်ဆန်တဲ့စိတ်၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အသွေးအသားတွေမရှိရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ မြောက်မြားစွာတဲ့ ငွေတွေကို တခြားသူတွေအတွက် အသုံးချလိမ့်မယ်လို့ ရှင်တို့ ထင်နေသလား။

အချစ်သစ်လည်း ထပ်မရှာသလို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း မောင် တစ်ယောက်အတွက်ပဲ သီးသန့်နေရာလွတ်ထားလိုက်တော့ ကျွန်မတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျွန်မကို ရူးသွပ်သူလို့ သမုတ်ကြတယ်လေ။ အချစ်စစ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်းမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ပြီး ထာဝရသူနဲ့အတူတူ မြှုပ်နှံလိုက်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့ သူနဲ့ ကျွန်မ တွေ့ချင်တယ်။

မောင်က အသွေးကိုယူတယ်၊ အသားကို ယူတယ်၊ အခွင့်အရေးကို ယူတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင့်ကို ကျွန်မ မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တယ်။ မောင်ကလွဲပြီး ကျွန်မအသားကို၊ ကျွန်မ အသွေးကို၊ ကျွန်မ နှလုံးသားကို၊ ကျွန်မ ပါးကို နမ်းစေချင်တဲ့ အခြားတစ်ယောက် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ကတော်လောကမှာ မူယာပိုက သိပ်ချစ်တတ်တဲ့လူလို့ ဆိုကြတယ်။ တက်သစ်စ ကတော်ပေါက်စလေးတွေ သူတို့ သူငယ်လေးတွေနဲ့ ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်းလေးတွေ နတ်နန်းမှာ ဖောက်သည်လာချရင် သက်ပြင်းကို ခပ်မမ ချပြီး

‘အမလေး သမီးတွေ၊ ဒီလောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့။ ညည်းတို့ထက် ကျုပ်က ပိုဆိုးခဲ့၊ ကဲခဲ့၊ သဲခဲ့တာပါအေ?’

လို့ပြောရင် သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအသင်းတွေ ရယ်ပြီး ...

‘ကလေးတွေရှေ့မှာ မထော်မနန်းတွေပြောပြီး ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ မဖော်နဲ့?’ လို့ ဆိုကြပြန်တယ်။

*

ဒီနေ့မှ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ယောက်သောသူကို အရမ်းသတိရနေမိတယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဘယ်ဆီများရောက်နေပြီလဲ အချစ်ရယ်လို့ ညည်းလိုက်ချင်ပေမယ့် အသက်အရွယ်အရ မဖြစ်သင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ မောင်နဲ့ ကွဲသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ လောဘအားလုံးကို လျှော့ချလိုက်တယ်။

ရသမျှငွေကြေးဥစ္စာအားလုံးကို လေးပုံပုံတယ်။ တစ်ပုံကို စုတယ်။ တစ်ပုံကို ဘုရားကိုလှူတယ်။ တစ်ပုံကို စားတယ်။ နောက်တစ်ပုံကိုတော့ သူရောက်လာတဲ့ တစ်နေ့အတွက် သီးသန့်ထားမိတယ်။

မာမီ မူယာပိုလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ အလှူအတန်း ရက်ရောတဲ့သူ။ သမီးအပေါ် ဩဇာညောင်းသူ၊ ချစ်ရေးချစ်ရာ အရှုပ်အရှင်းကင်းသူရယ်လို့ နာမည်ကြီးခဲ့တာတောင် နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီ။ နာမည်တစ်လုံးကို

တန်ဖိုးထားထိန်းသိမ်းရင်း ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုကို သိုသိုသိပ်သိပ်လေး လွမ်းနေရတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ သပြေမက

‘မူယာရယ် ... အချိန်တွေက ကုန်တာမြန်လိုက်တာ။ အခု ငါတို့က လှပတဲ့ရုပ်ရည်ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဆန္ဒကို သိက္ခာနဲ့ ထိန်းထားလို့ အရှင်သခင်တွေ ကျေးဇူးနဲ့ စားဖို့မပူ။ သောက်ဖို့ မပူရ။ နေဖို့မပူရဘဲ လူလိုသူလိုလေး နေရတာ ။ ဒီလိုအဟုတ်ဘဲ စိတ်အလိုလိုက်တဲ့ ကတော်တွေ ရောဂါတွေရ ကျန်းမာရေးတွေ ဆိုးဝါးပြီး ဘဝပျက်သွားတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးနော်။ ကျုပ်လေ မင်းခန့်ကျော်ကိုလည်း ရှာကျန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် လမ်းဘေးမှာ ဘဝပျက်နေတဲ့ အခြောက်မကြီးတွေ ငါတို့ ဖြစ်မနေဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ အချစ်ကို သိက္ခာနဲ့ ထိန်းထားနိုင်တာကိုလည်း ကျုပ် အားကျမိပါတယ်အေ။ အချစ်နောက်ကို လိုက်ရင်းနဲ့ ညည်းများ တွေ့ရာအချစ်တွေနဲ့ ပျော်မွေ့သွားမှာကို အဲဒီ တုန်းက ကျုပ် စိတ်ပူလိုက်တာ။’

သပြေမတောင် ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်မနဲ့တန်းတူ ရွှေတိုက်စာရင်းဝင် နတ်ကတော်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မအပေါ်မှာတော့ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ယောက်လို ကျွန်မအပေါ်ကောင်းခဲ့တာ။ လူတစ်ချို့နဲ့ပတ်သတ်ပြီး တချို့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေက ကျွန်မတို့အချစ်နဲ့ ကျွန်မတို့နေထိုင်ခဲ့တဲ့ စရိုက်တွေကို ရွံ့မုန်းတဲ့လူတွေ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို ကျွန်မကတော့ အများကြီး မအံ့သြပါဘူး။

စကားတွေပြောနေရင်း သပြေမကို

‘ဟဲ့ ... လိုအပ်တာတွေ ရှိနေဦးမယ်။ သေချာလေး စစ်ဦးနော်။ ကျန်ခဲ့တာတွေ၊ လိုခဲ့တာတွေရှိလို့ သခင်တွေ ငြိုငြင်ဦးမယ်။’

ကျွန်မအိမ် နတ်နန်းမှာ သမီးတစ်ယောက် အဆင်ပြေလို့အောင်အပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေကြတာ။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကစပြီး တစ်နေ့ခင်းလုံး ချော့ကြ၊ ကကြမှာ။ ကျွန်မ

မေမေဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း နယ်မှာရှိတဲ့ အိမ်တွေ၊ ယာတွေ၊ လယ်တွေ အားလုံး ရောင်းလိုက်တယ်။ နောက် ရောင်းရတဲ့ငွေလေးကို အတိုးလေး ဘာလေး ပေးထားပြီး ကျွန်မ အိမ်ကို အိမ်နန်းပုံစံ ပြင်ပစ်လိုက်တယ်။ ပွဲတွေ၊ ဘာတွေဆို ကျွန်မ အိမ်တင် ဆိုင်းသမားတွေခေါ်ပြီး အမိုးအကာနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကနားတွေ ပေးနိုင်အောင်ပေါ့။

ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာမက သပြေမလေ။ သူ အကြံပေးလို့ ဒီလို လုပ်ဖြစ်သွားတာ။ အခုပွဲမှာတော့ သပြေမက ဦးစီးဦးကိုင်လုပ်နေလို့ ကျွန်မက တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်လောက်ပဲ။ လိုအပ်တဲ့ပွဲတွေအားလုံး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေလို့ ဆိုင်းဆရာကတောင် နတ်ပင့်တီးလုံးကို အစပျိုးနေပြီ။ ခဏနေဆို သပြေမနဲ့ သူ့သမီးတစ်သိုက် ကကြခုန်ကြ၊ ပျော်ကပါးကြမယ့် နတ်ချောပွဲကြီး ကကြတော့မယ်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေအားလုံး လုပ်ပြီး တချို့နတ်ကတော်လေးတွေ ချောနေတဲ့အချိန် သပြေမက

‘ကောင်မ၊ ညည်းလည်း ချောဦးလေ တစ်ခါလောက်။ ဒါမှ အလှူရှင်တွေလည်း ကျေနပ်မှာပေါ့။’

‘အေးပါ ချောတာပေါ့။’

သပြေမက ပြောရင်းနဲ့ ကျွန်မအတွက် ပဝါတွေ ယူလာတယ်။ ပဝါစကို ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင် လှလှပပလေး ပေါင်းလိုက်ပြီး

‘ပုဆိုးတွေတော့ မဝတ်တော့ပါဘူးဟယ်။ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ။ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးလေးပဲ ချောတာပေါ့။’

ကျွန်မ အထဲကို ဝင်လိုက်ရင်ပဲ ဆိုင်းသမားက စတီးနေပြီ။ ကျွန်မ လက်အုပ်ချီပြီး ကိုယ်တော်ကြီး(ကိုကြီးကျော်) မျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးလိုက်တော့ ကိုယ်တော်ကြီး မျက်နှာက ပြုံးနေသလိုလို။ ကျွန်မ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို မှိတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အုံးပွဲ၊ ငှက်ပျော်ပွဲကရတဲ့ အနံ့တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ရနံ့တစ်ခုက

ကျွန်မနှာခေါင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။

‘အို ... မောင်များလား?’

အသက် ၆၀ သာ ပြည့်မယ်။ မောင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးတယ်။ မောပန်းသမျှ ခေါင်းဝင်ပြီး ခွဲခဲ့၊ သဲခွဲတဲ့ ရင်ခွင်ခပ်နွေးနွေးကို သတိတရနဲ့ ရင်တောင်ခုန်သွားတယ်။ နတ်ပင့်ဆိုင်းလည်း တီးနေပြီဆိုတော့

‘မောင်လား?’

ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ မကြည့်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကတယ် ခုန်တယ်။ ပျော်တယ်။ ပါးတယ်၊ သောက်တယ်စားတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်က ကိုယ်တော်တွေဆီမှာ ရောက်မနေဘူး။ ဆိုင်းသံက ဒီနေ့မှာ ပိုမြူးသလို ခံစားမိတယ်။

‘သားတွေ သမီးတွေ စီးပွားတက်ပြီး ထူးအောင် တဘောင်ဆိုတာပြဟေ့

ကျွန်မ အော်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆိုင်းသံက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ တဘောင်ကို စတီးတယ်။

‘သောက်သောက်စားစား လူမင်သားကြီးပါ ဘုရား သောက်ပါ၊ မူးပါ၊ ထူးပါ ဘုရား။’

သမီးတစ်ယော်ရဲ့ သီချင်းသံစူးစူးကို ဆိုလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မနား အရိပ်လေးတစ်ခု ကပ်လာတယ်။

သေသေချာချာကြည့်မှ မောင်ပါလား။ မောင့်ခေါင်းမှာ ပဝါအစိမ်းလေးတခုကို အချိုးမကျစွာ ပေါင်းထားတယ်။ မောင့်ဘေးမှာ သပြေမက ကျွန်မနဲ့အတူတူ ဝင်ကနေပြီ။ အိုး ... ကျွန်မ ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။ မောင် ကျွန်မဆီ ပြန်လာတယ်။ ဆိုင်းသံတွေနဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်မ နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ ရပ်သွားမလား မသိ။

ကျွန်မ မောင့်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လွမ်းဆွတ်စိတ်နဲ့

မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့် ကခုန်နေသလို ကျွန်မကိုလည်း အစ်မတော် မငွေတောင်က ...

`ဒီကောင်မတော့ ချစ်သူနယ်မြေက ဘယ်တော့မှ လွတ်ဖို့ မမြင်ဘူး။`

ဆိုပြီး ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးနေမလား မသိ။

*